

Uši a Vítr

POESIE: F. VRBA | BLANKA: BLÁZINEC | RECENZE | FILMOVÉ OKÉNKO | SNÍDANIČKA V BIS | O OBČANSKÉM PŘÍJMU | ÚHLY POHLEDU | KUŘÁCKÁ ANKETA

Rozhovor k turné Tiché lodi Žen Tour

Tiché lodi jsou obvykle jedno a vícečlenný soubor složený zejména z hudebníků olomoucké kapely Hynkovy zámky. Tiché lodi je především zakladatel Hynkových zámků René Müller (R), ponejvíce (a rovněž na debutovém CD Tichých lodí) doprovázen hanáckým Paganinim – Cipískem (C). Michael Bártek (M) se mihnul v počátcích Vítrholce, léta hrával v duu V obležení žen, až skoro v padesáti začal hrát jako oneman Žen. Velmi křehké, jemné skladby. Krabičky s efekty a přednatočené smyčky projev zhutňují a umocňují.

Od začátku března do začátku dubna 2015 probíhalo na území ČR turné Tiché lodi a ŽEN. Bylo avizováno, že ten, kdo absolvuje celou šňůru koncertů, získá jako pozornost kolekci desek vydaných u Ears & Wind Records. Byl někdo takový? Kdo byl vaším nejčastějším návštěvníkem?

(C) Nej kvalitnější diváci jsou vždy ženského pohlaví, jmenovitě (četností publikací na fejsbúkovém tržišti) vítězí Jana Navaříková, Jana Ocilková, Marie Maryen Němcová, na kole je skoro předjíždí Táňa Jarošová..

(M) Bratr René někde prohlásil, že jako neustálý posluchač ŽENa během TICHÉ LODI ŽEN TOUR 2015 má na tuto odměnu nárok. Já se samozřejmě připojuji se svým požadavkem za odposlech Tiché Lodi. Ať Fido lepí... Tajně nás prý taky pozorovala OSA, takže možná i nějaký agent podlehe kouzlu vydavatelství Alkohols & Smokes Records.

Zcela vážně můžu říct, že nejčastěji s námi pobyla Jana Navaříková, a tím je TOUR místy pěkně zdokumentována.

(R) Nejčastějšími návštěvníky byli asi naši kamarádi, známí a známí jejich známých. Obecně bych si přál, aby to byl jakýkoliv „hledáč“ trochu jiné kultury, než na jakou jsou naši spoluobčané zvyklí. Snad to nebude znít moc nabubřele, ale pár se jich myslím našlo. Jinak celé turné absolvoval pouze

pokračování rozhovoru na straně 2

Tiché lodi. Závěr turné v brněnském Brooklynu. Foto Jana Navaříková

Anketa

Jaký máš názor na „Pritikuřácký zákon“, který má nařídit úplný zákaz kouření ve vnitřních prostorách restaurací, kaváren, barů...? Kouříš?

Se zákonem nemám problém. Již dlouho jsem hodně sváteční kuřák a v případě potřeby nemám problém vyjít před zařízení. Při mém prvním pobytu ve Španělsku před šesti lety se tam kouřilo všude a to hodně. Pak jsme tam byli 2 roky poté a kouřilo se před hospodou. Žádný problém. Lidi si zvykli. Venku si třeba pokecáš s někým od jiného stolu apod. A nesmrdíš!
(Honza Weiss, člen kapely 3+)

No je to hrůza, napřed nám zakážou na baru kouřit, pak i anál a kdoví kam až to povede? Teď vážně: Je to klasická ukázka hysterie a loutkového divadla pro lid, které úspěšně odpoutává pozornost od skutečně důležitých problémů, které média nereflakují. Proč nikde ve všech hysterických diskusích nevidím textaci zákona? Má tam být přidán bod „zakazuje se kouřit ve vnitřních prostorách společného stravování“. O „úplném zákazu kouření ve vnitřních prostorách restaurací, kaváren, barů“ v novele nic není.

Co jsou „prostory společného stravování“? Je to hospoda, kde mi můžou udělat topinku nebo dát na chléb kus tvarůžku? Pokud by to bylo míněno takto, zákon neprojde, poslanci si přece nechcú dělat zbytečné nepřátele tam, kde z toho neplyne zisk.

Pokud se tím miní regulérní jídelny a restaurace, tak to mně osobně vadit nebude. Potřebujeme skutečně u jídla kouřit? Najím se holt a pak si zajdu na cigárko někam do parku, do kavárny nebo do baru, aspoň se projdu a vytráví mi.

Tedy nutno ohlídat, jak budou definovány „prostory společného stravování“, to beztak bude mít na starosti ministerstvo, které z celé aféry nakonec vyjde jako vítězoslavný ochránce práv kuřáků.

Tedy: don't worry, be happy a neběhejte za kostma, které vám média předhazují. Přinejhorším si budeme chléb s tvarůžkem nosit na ulici, abychom neomezovali kuřáky.

(Vít Kalvoda, baskytarista a zpěvák kapely Les Yel-les, finanční analytik)

Skončil Krákor 2015

Sedmnáctý ročník festivalu Krákor je za námi, pivo je vypito, rány vylízány. Rány na buben dozněly. Na festivalu jsme pokřtili dvě desky. Za neuvěřitelné ostudy skvělý debut Špinavého spodního prádla z Olomouce, nazvaný Rány na buben a tak trochu v utajení si odehráli svoji premiéru a derniéru současně Balet československého rozhlasu, přičemž jsme k této příležitosti vydali padesátikusovou raritu nazvanou Taky tak vypadal. Ve spolupráci se spřízněným rádiem Cyp z Ostravy jsme obnovili druhou scénu, stejně jako jsme ji měli kdysi v Krumlově a později v Radešíně, tentokrát to byl dost riskantní počín, který ovšem vyšel skvěle...

Pár momentek od Vladimíra Sabo na straně 9

Nikdy jsem nepoznal tak rozdílné spektrum posluchačů a přitom tolik nádherného člověčenství

Mišel a já (Cipísek, vzhledem k pracovním povinnostem, pár koncertů chyběl), ale Fido na to nějak nereaguje, tak nevím, jak to vlastně myslel:-)

Byl jsem na vašich brněnských koncertech v rámci turné. Jak vás ale přijali na jiných místech mimo „domovské“ Brno? Michale, proč nebylo zařazeno tvoje rodiště, Hodonín?

(M) Byly pěkné zastavení a něco nevyšlo tak, jak to asi normálně chodí. Kdo by se v tom chtěl patlat a hledat v minulosti ty průsery, má možnost srovnat místa příští tůr. Prostě se tam podruhé nevypravíme.

Během přípravy letošní vyjížďky, jsem měl na starosti celkem tři místa. Ty dvě v Brně jsem nějak oběhal a pak tu byl Nymburk, který jsem dostal na starosti. A to se furt říkalo „Nymburk to je základ, brácho...“, no a on byl nějakou dobu základ a pak už ne, a pak už nebyl vůbec. A Brácha zařídil zbylých dvacetčtyři koncertů všude po republice. No vlastně všude nee, páč jsme nehráli třeba v jižních a západních Čechách (snad se najdou příště bratři muzikanti a organizátoři, kteří by do toho s námi šli – to jen jakási výzva do budoucna).

(C) Krno naše dvojtřetinová a dvojtřetinová většina neuznává za město. Za třetí třetinu musím poznamenat, že Hodonín je městyš. Na zbytek se je nutno zeptat rodáka. Ale fšude dobře..

(R) Nikde nás nevypískali, což s časovým odstupem hodnotím pozitivně... Jestli se to všem líbilo, to nevím, ale nějaké kladné ohlasy byly, takže já osobně jsem s výsledkem spokojen.

Jezdili jste spolu jedním autem? Neležli jste si na nervy? Pamatuju si, že René po jednom koncertě podezřívá Michala, který ho zvučil, že mu naschvál dělá špatný zvuk, aby pak sám v uších posluchačů vyzněl líp...

(M) To bylo asi v Mnichově Hradišti v Antosh Pub. Je tam taková zvuková záludnost v podobě prostoru pro muzikanty. Ten je nalepen při jednom z rohů hospodského sálu, jako menší čtvercová místnost. Den před tím v náhodské Maštali jsme dali bedny za sebe a dobře se nám hrálo. To stejné jsme automaticky opakovali u Antošu, ale zvuk se tam začal mydlit v té menší místnosti a ven do sálu to lezlo furt podivný (přitom ale muzikanti měli u sebe dobrý zvuk). No a než jsem zjistil, že s tím definitivně nic neudělám, byla půlka koncertu Tichých Lodi fuč, a nedá se v půli šachovat s bednami. O přestávce před koncertem ŽEN jsem zkusil posunout bedny asi o jeden a půl metru dopředu k sálu, a hrálo to i ven. No a tak vznikla ta fáma. Takže na vzdálenosti záleží. Od té doby nestavím bedny v cizím prostředí nikdy za sebe. Mimochodem, Re-

ného nazvučit je vcelku oříšek, páč většinou deklamuje, a pěkně hluboko, a často tišeji než hlasitěji.

Párkrát jsme se jako správní egáči chytli, ale někdy byl nárazník Doktor, někdy smích, někdy chlast a lehké drogy a někdy jsme to prostě projeli a zanechali v nějaké z těch půlnočních benzinek, kde tak dobře chutnaly ty jejich polívky a bagety.

(R) To, že jsem Mišela podezřívá, byl jen jeden z mnoha vzájemných úsměvných šťouchanců. Jezdili jsme Mišelovým autem, ve kterém byla kombi, aparát na zpěv, tři kytary a housle, spacáky. Auto bylo narvané k prasknutí, a pokud bychom si vzájemně lezli na nervy, tak by se s největší pravděpodobností rozpadlo a my bychom nikam nedojeli. Z ryze praktických důvodů byl nejčastějším šoférem Mišel, zatímco my jako navigátoři jsme si s Cipískem užívali pestré nabídky místní pohostinnosti.

Měli jste někde vyložené problémy? Se zvukem, aparaturou, přespáním, lidmi...

(M) Asi největší problém byl ten zvukový v Mnichově Hradišti. Většinou nejvíce zápasím sám se sebou. A tak to i bylo.

(C) Nedostali jsme ani vejčička ani rajčatama, většinou tu jakousi žánrovou rozepři mezi Tichýma lodma a Ženem řešili případní diváci sami, bylo to buď 1:0 nebo 0:1..

(R) Jediný problém byl občas se zvukem – nikdo z nás není zvukař – velký dík patří Mišelovi, že se této role zhostil. Tiché lodi hrály s jedinou výjimkou vždy jako první a než se případné chyby odstranily, tak bylo většinou po koncertě. Občas zlobil (opravený) mix, který reagoval na minimální zvýšení vlhkosti, takže když jsme dojeli na místo, tak jsme jej pak zapínali jako první a pak bylo vše v pohodě.

Jinak s ničím problémem nebyl – jak s přespáním, tak ani s lidmi – osobně jsem nikdy nepoznal tak rozdílné spektrum posluchačů a přitom tolik nádherného člověčenství. Abych byl upřímný, problém občas nastal, když jsme využili přílišné pohostinnosti a zůstali v nějakém výčepu o trochu déle...

Jak vás přijalo publikum, které vás neznalo?

(M) Většinou dobře. Tiché Lodi začínaly pokaždé a navodily cosi, co se asi dobře doplňuje s hlasitějším ŽENem. Celý večer měl tedy hlavu i patu. Paradoxně, vlastně možná logicky, zapadáje do protivky, jak to často s Bráchou máme, se po skončení produkce ozýval od baru nejhlasitěji René, zatímco já se utápěl v tichém rozebrání.

(R) Jak jsem řekl výše – nikde nás nevypískali. Hodně záleželo na prostředí, ve kterém jsme hráli. Hospody bývaly celkově hudebně otevřenější, naopak čajovny, kavárny či

knihkupectví byly krásnou intimní záležitostí. Každopádně jsme se hudebně dostali k lidem, kteří by asi běžně na náš koncert nepřišli – vznikla nová přátelství – nechtěl bych zde konkrétně vyzdvihovat určitá místa. Ale zůstala spousta vzpomínek, jsme v kontaktu a těšíme se na sebe.

Znali jste všechny kluby, kde jste hráli nebo jste to zkoušeli dle tobo, o kom jste slyšeli z doslechu či aby to bylo vyložené po cestě?

(C) Já osobně neznám skoro nikoho, všechno zařídil náš nejvíc potencionelní a potentní autor, klubátor, kraken. Kdoví kdo to je...

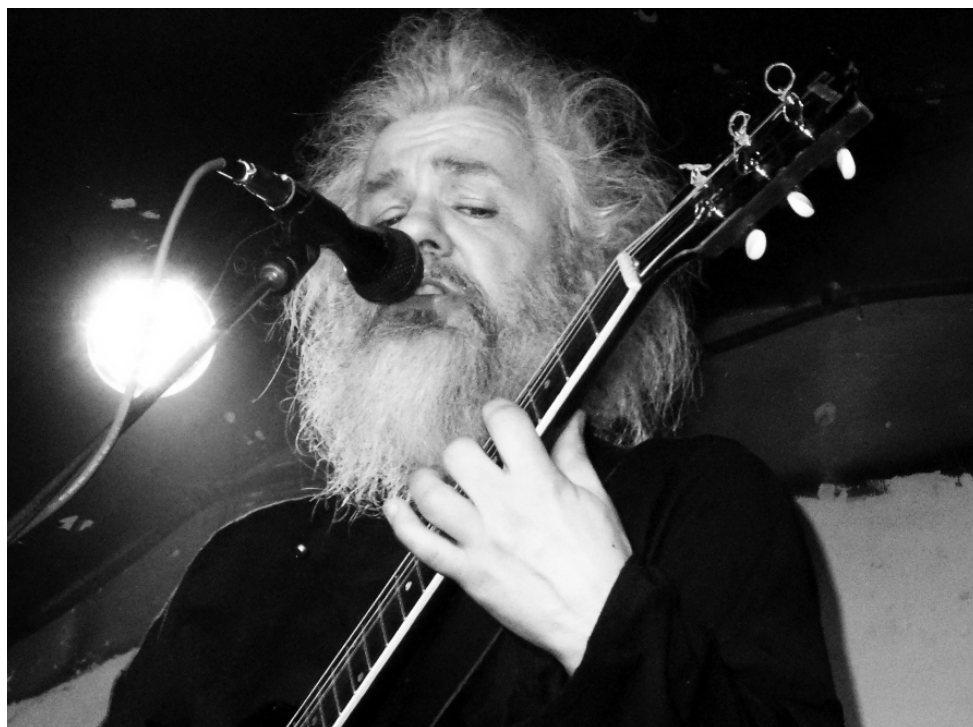
(M) To je spíš otázka pro Reného. Já za sebe a Brno mohu říci, že Mýdlo znám dlouhodobě, Brooklyn se mi stal jaksi sympatický, po tom co přijal „spodní scénu“ a na „pochcaný židle“ čili Chicago 30, chodí s oblibou velkovydavatel Fido. Ten tam taky zařídil nadstandartní koncert v rámci MDŽ (Mezinárodního dne ŽENa), v neděli.

(R) Měli jsme v plánu udělat měsíční šňůru, přičemž jsme neděle a pondělky záměrně vynechali. Převážnou většinu koncertů jsem plánoval já s tím, že jsem si naivně myslel, že prostě pojedeme pár kilometrů, zahrajeme, a druhý den se to bude opakovat. Nakreslil jsem si do mapy pár čar a kolem nich začal plánovat zastávky. Některé kluby jsem znal, s kontakty na ostatní pomohli kámoši. Pochopitelně se mi spousta oslovených neozvala, ale itinerář se začal postupně zaplňovat. Když už se přípravy chýlily ke konci, tak si to některé kluby zase rozmyslely, musela se najít náhrada a pak jsme celkem nesmyslně přejížděli přes půl republiky kvůli jednomu hraní. Vše se domlouvalo na čestné slovo telefonem či mailem, žádné smlouvy jsme neuzavírali. Pokud jsme hráli sami bez dalších kapel, tak jsme vybírali jen do klobouku a na finanční přilepšenou jsme prodávali CD.

Některé koncerty proběhly i s dalšími kapelami. Oslovovali jste je vy nebo oni vás či jaký byl vzájemný mechanismus?

(C) My se se všema kapelama navzájem milujeme...neznámá to však žádné nebezpečí pohlavních nákaz.

(M) Do Mýdla nás jednou pozval Radim Babák, ale nestihl tenkrát odehrát celý svůj koncert kvůli desáté hodině policejní. Tak byl na oplátku dobře nazvučen při společném koncertu v rámci tůr. Moc se tenkrát ten zvuk povedl a akordeon až husí kůži rozsával. V ZÁVĚRU TICHÉ LODI ŽEN TOUR jsme navrhli každý sprátené hudební bratry. A to i s ohledem na peníze, protože celý večer jsme vypláceli z vybraného vstupného (NicMoc Kvintet, Víta Ťovajz Holata&spol.,

ŽEN. Závěr turné v brněnském Brooklyn. Foto Jana Navaříková

Čočka, Metalurg). Další bylo v režii Reného. (R) Kapely jsme oslovovali buď my či pořadatelé jednotlivých akcí. Většinou se na tyto koncerty vybíralo vstupné, aby bylo na cestáky pro kapely. My jsme byli až ti poslední a tak jsme taky povětšinou nic nedostali. Ale šlo nám o to si zahrát s muzikanty, jejichž hudba je nám blízká.

Proběhly vlastně všechny avizované koncerty? Přeci jen 26 koncertů za měsíc je pěkná nálož...

(C) Neproběhly, ale pouze kvůli kalamitám a strachu. Nebudu specifikovat, jestli se jednalo o exogenní či endogenní podněty.

(M) Dva koncerty byly zrušeny. V jednom případě se ozval organizátor, že má tušení, že lidi neprijdou, a to je potom těžký tam jet s těmito pochybami přímo u zdroje. Druhý koncert nedopadl kvůli počasí – v ten den byly kalamitní stavy po celém území a měli jsme přitom přejíždět celou republiku.

Na plakátě k vašemu turné byla informace, že se mohou objevovat překvapení. Objevily se nějaké?

(R) No jéje... Mezi největší asi patřily excesy jednotlivých členů výpravy, ale o tom bych raději pomlčel, zasvěcení ví své. Ale nic vážného se myslím nestalo.

(M) Překvapuje mne neustále jak je ta naše země pěkná a rozmanitá a i lidé jsou v ní rozmanití. Každopádně jsem překvapení objevoval s radostí...

(C) Proběhl třeba minikoncert Rammstein a tak...tedy jako přídavek, abyste si nemysleli. A protože nejsme v OSA, nemůžu specifikovat kde, kdy ani jak.

Oběma vyšla v posledním roce deska u vydavatelství Ears&WindRecords. Osobně mám

jak „Nafúknuté“, tak „Časy vody“ moc rád a musím taky pochválit Fidovu grafickou práci. Jak hodnotíte s mírným odstupem vy tyto počiny? Víím, že „Časy vody“ se dělaly dost narychlo, na výrobu se materiál poslal bez korektur týden před zahájením turné...

(R) Časy vody vznikly právě s ohledem na turné, abychom měli něco v ruce, až dojdeme na koncert. Víta Raška a jeho studio

Chlív odvedlo skvělou práci, patří mu obrovský dík. CD by určitě vypadalo jinak, pokud bychom ho natáčeli až po šňůře, protože si jednotlivé písničky „sedly“. Lidé říkají, že se jim Časy vody líbí, já bych některé věci nyní s odstupem času udělal jinak a doufám, že snad lépe.

(M) Mám z toho radost, že to takto vše dopadlo a žije to svým životem. Určitě do dalšího „zaznamenávání“ půjdu, když se něco naskytne. Bráchovi s Doktorem se to taky povedlo, věděl jsem to hned, už když jsem slyšel počáteční hrubou verzi z Chlívu. Přeuji jim, ať jim to hraje a určitě se budeme i nadále shledávat a slyšvat.

Co chystáte do budoucna?

(C) Smřšť!

(M) Se ŽENem bych chtěl hrát lidem, ať ta muzika je. Je, protože hraje. Napadají mne stále nové věci, a často se to dostane i k bicím a base. Vznikla skupina Sblížen (Jaromír Řehoř + Míra Novotný + já) a tady je dobré se tím „chystáním“ zabývat, protože je to dobré a to Fidovo „kurevsky pozitivní“ je tu tuplované. Tak bychom s Vilémem Čechem rádi vydali rest, cédo V obležení žen (Vilém zde hraje na el. piano a zpívá, já na kytaru a zpěv). Ta kapela už sice neexistuje, ale hudbu stojí za to dostat mezi lidi. Chystám se prostě žít, jak nejlépe umím.

(R) Něco mi v hlavě uzrává, něco se chystá, a pokud se to povede, tak věřím, že to bude příští rok příjemné překvapení.

Ptal se Honza Bartoň

Tiché lodi Žen Tour 2015

3/3 Praha, Souterrain – křest CD Tiché lodi „Časy vody“

4/3 Mělník, Knihkupectví Želva

5/3 Pelhřimov, Utopia

6/3 Náchod, Krčma Maštal

7/3 Mnichovo Hradiště, AntoshPub + Old Minka Band

8/3 Brno, Chicago – oslava Mezinárodního dne ŽEN!

10/3 Jihlava, Mystic Club

11/3 Vysoké Mýto, Čajovna Čajka

12/3 Uničov, U Bílého beránka + Pappavera

13/3 Velké Losiny, Bukovice + další

14/3 Jemnice, Knihkupectví Hejl

17/3 Olomouc, Muzeum umění + Vítěk Kremlička, křest knihy MikyhoMarusjaka

18/3 Přerov, Exit Music Bar

19/3 Brno, Mýdlo + Radim Babák

20/3 Rýmařov, Třináctka

21/3 Jeseník, Plíživá Kontra

24/3 Liberec, Pivní Bar Azyl

25/3 Boskovice, Skleník + Kubatůra

26/3 Praha, Studentský klub Celetná

27/3 Olomouc, U Čika + Miky Poetic Band

28/3 Rakvice, U Průdků + YLO africký slon, NicMoc Kvintet, Mongolovy městské sady

31/3 Bílina, Rock Pub Moskva

1/4 Ostrava, Absintový klub Les

2/4 Prostějov, Avatarka

3/4 Třebíč, Na Staré radnici + Mongolovy městské sady

4/4 Brno, RC Brooklyn + NicMoc Kvintet, Víta Továž Holata, Čočka, Metalurg

Sépiovou kostí: František Vrba

Narozen roku 1982 v Plzni, kde vystudoval Gymnázium Luďka Píka. Pracoval v hospici, pak v domově důchodců a zhruba před čtyřmi lety potkal životní lásku Barboru a také Olomouc, kde dnes žije a pracuje v Dobré čajovně. Společně s fotografem ze Zábřehu Jiřím Trnkou založil volnou tvůrčí skupinu Na Pokraji, která na svých stránkách (<http://na-pokraji.blogspot.cz/>) předkládá divákům spojení fotografie a autorského textu, coby ilustraci jednoho k druhému a naopak.

Tak proto pusou

tak proto pusou... že jsi panna
že se ti nechce nocí jít
že jsi jak postel rozestlaná
a já zas jako holobyt

kde se dvě dávno krotké krysy
uvnitř mé lebky prochází
a na zahradě jako kdysi
rozkvetly třešně s provazy

spěcháš-li ráno... zůstaň u mě
a nedívej se dozadu
však budu-li to ještě umět
vyjdeme si do sadu

Jdu potmě lesem

jdu potmě lesem podél řeky
se starou vránou ve vlasech
a zase jsem si nevzal léky
a možná bylo načase

je jednou provždy porozházet
jak perly svinským kalužím
a běsům dodat správný název
i smrti... té už nedlužím

a až se změní k nepoznání
mé ruce v dvoje pařáty
až budu lihem zahřátý
najdu tě bílou pod hvězdami
budu ti dýchat na paty...

S lednovou vichřicí

S lednovou vichřicí jdeme na procházku,
já vpředu a ona zametá stopy,
zamrzlou řekou, stužkou na podvazku,
jdeme až na dno všechno svoje dopít.

Nad námi andělé, láska a všehomíra,
po prvním hlty vysaju se z rány,
přesto mne za límcem chladná ruka svírá,
i v parku na větvích další sebevrány...

Skvím se

skvím se jak hovno mezi všema
růžema lásky domácím zdívkem
slzama jak hrachy

kocour je dávno za mřížema
mý krysy venku krvácej pivem
radostný a plachý

Tak dám si tedy...

tak dám si tedy ještě jednu
v baru kde se mi dobře chátá
kde vrchní skrývá černou bednu
a na dně svýho psychiatra

ten utrejš co stek po ubruse
mi žádnéj páter nepožehná
dávno už umřel za tvý stehna
v hořící peci po funuse

a ty spíš sama s bílou psicí
a jeho urnou na hrudi
a zatlučenou okenicí
ať tě už nikdo nebudí

Olomoucí

Jdu s holým pyjem Olomoucí,
hledaje něhu, možná soucit
a v týle cítím, že se dívá,
ta, co jde za mnou odjakživa.

Točím se k ní a do rudnoucích
rtů jejích šeptám Milostivá,
i když se dneska zdáte živá,
stále jste jenom kolemjdoucí.

Dnes tančíš se mnou

Dnes tančíš se mnou... po pokoji
a schováváš si do blůzy
pár bílých vlasů z lebky mojí
co vypadaly od hrůzy

Pod tvouj sukní hnízdí ibis
v zčuchaných vlasech Morana
za řadry břitva, proto, kdybys
nechtěla zůstat do rána

A na tvý tváři kvetou máky
když s milostnou finesou
zavoláš z okna funebráky
ať mne už odtud vynesou

Rána jsou

rána jsou v naději jako věrná
psice, co umírá k poledni
a kdyby nebyla nesmrtelná
nejspíš by nepošla poslední

a mne by nenašli po denici
ztuhlého posmrtnou maskou
jak lezu v rubáši po světnici
raněný prastarou láskou

Ulehám nahý na dno vany

Ulehám nahý na dno vany
vždyť v ložnici už co jsem žil
je dvojpostel jen pro potkany
a z kuchyně půl basa piv

mne do tmy tmoucí tiše vábí
laskavými přísliby
co si mám nechat a co už zabít
kdybys teď přišla... co kdyby

nůž tady mám! i kolovrátek
na kterém spřádám staré vlasy
co už mi šedly u lopatek
a skučením úst bezehlasých

tiším se... dnes tu nezešílím!
až spředu přízi na košili
a budu k smrti rozestlaný
ulehnu nahý na dno vany...

Kuř a bude ti kouřeno. Ale asi jenom venku...

Vláda postoupila do sněmovny schválenou verzi návrhu protikuřáckého zákona (správně ovšem Návrhu zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky tabáku, alkoholu a jiných návykových látek, integrované protidrogové politiky a o změně souvisejících zákonů), která zavádí kromě jiných ustanovení úplný zákaz kouření ve vnitřních prostorech restaurací, kaváren, barů,... Tento návrh se vztahuje jak na zákaz klasických cigaret, tak na zákaz jejich mladšího i staršího sourozence (elektronických cigaret a vodních dýmek).

Stejně jako myšlenka odsunu hlavního nádraží v Brně, i případný zákaz kouření se s periodickou pravidelností vynořuje z hlav zákonodárců a je vynášen do šedých vod veřejného mínění, kde si následně žije vlastním životem. *Komu tedy věřit? Na jakou stranu barikády se dát? Jakou trafikantku zlynčovat? Kouřit? Nekouřit? Kouřit někomu?* Tyto a další mnohé otázky se vyvstávají v hlavách neznalých čtenářů, kteří si vidí maximálně na špičku své cigarety (v případě nekuřáka na špičku cigarety toho „nejbližšího hajzla“, který jim pasivně útočí na dýchadla), a proto jsme se i my rozhodli přispět svojí trochou (nejenom vajglů) do tohoto mumraje kolem (ne)kouření.

Věc se má tak – vláda schválila verzi návrhu protikuřáckého zákona (správně ovšem Návrhu zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky tabáku, alkoholu a jiných návykových látek, integrované protidrogové politiky a o změně souvisejících zákonů), která zavádí kromě jiných ustanovení úplný zákaz kouření ve vnitřních prostorech restaurací, kaváren, barů,... Tento návrh se vztahuje jak na zákaz klasických cigaret, tak na zákaz jejich mladšího i staršího sourozence (elektronických cigaret a vodních dýmek). Návrh nyní putuje do sněmovny.

Nebudeme tu popisovat, jak se o tom dohadují naše zvolené chytré hlavy v hlavním městě, ale spíš to, jaké jsou argumenty dvou znesvářených stran (pracovně je nazvěme „rod Vajglovců“ a „rod Plícníků“).

Vajglovci zastávají názor, že kouření je osobní volbou každého člověka. A když žijeme v demokratické společnosti, tak má každý právo si vdechovat, co chce (cigarety, toluen, kyslík v kyslíkových barech,...). Naproti tomu stojí teze Plícníků, že jim nevádí vdechování Vajglovců, ale jejich vydechování (!!!), které jim ničí zdraví a nemohou se proti tomu bránit. Klasický Vajglovec na to opáčí, že venku to nevádí a pokud se Plícník opovždí do debaty přidat i téma kouření v hospodách, tak mu Vajglovec uštědří políček nekuřáckými restauracemi. Plícníci pak s esem v rukávu poukazují na to, že zůstáváme jedinou zemí EU, která kouření v restauracích (zatím) neomezuje. Další téma vnáší jiná kasta Vajglovců, a to provozovatelé zařízení, kteří hořekují nad tím, že pokud se zakáže aktivní vdechování tabáku (a dalších více jak čtyř tisíc chemických látek) v jejich zařízeních, tak přijdou na buben a budou muset zavřít svůj krám. Ano, může se to stát, ale není to moc pravděpodobné. Do hospody se chodí na pivo a ne na „cigáro“. V jazyce akademického kmene: požívání alkoholických tekutin je primárním účelem a motivací jedince navštěvujícího tomuto určená zařízení, přičemž vdechování nikotinu plní účel pouze sekundární (s odkazem na teorii potřeb dle Maslowa). Tento fakt je vidět i na hospodách v zemích, které měly to (ne)šťěstí, že zde byl tento zákon uveden do praxe – podle výzkumů nedošlo k proklamovanému zavírání lokálních náven – právě naopak, zákaz přinesl menší zvýšení tržeb, protože tato kuřácká doupatka se stala pro členy rodu Plícníků akceptovatelnými.

Plícníkům taky vadí, že ze SVÝCH daní (o tom, kdo co platí ze svých daní, budeme psát příště) musí platit nákladnou léčbu Vajglovců. Na druhou stranu, bez Vajglovců by zase nebyly příjmy do státní pokladny. Aneb tenhle Gordický uzel nerozetne ani gentleman Zeman. Stejně tak je to i s argumentem „teď nám zakázali kouřit, příště nám zakážou pít pivo“.

Posledním argumentem Plícníků v boji za zákaz kouření je, že Vajglovci jsou neproduktivní, protože stráví část pracovní doby někde zašití kouřením (to, že byli vyhnáni Plícníky na mráz, aby jim neznečistili prostředí, nebudeme brát v potaz). A také že Vajglovci dříve umírají. Z těchto úvah nám vznikl následující početní příklad: 5 minut trvá vykourit jednu cigaretu. Tato vykourená cigareta člověku vezme cca 11 minut života. Při spotřebě krabičky denně (pro nekuřáky 20 cigaret), tak je to dohromady něco přes 5 hodin za den. Náš výsledek: raději ho někomu vykuřte – sice to bude mít podobnou časovou dotaci, ale aspoň z toho něco budete (a on bude) mít, třeba i zlato (ano, sperma obsahuje stopové množství zlata).

Závěrem jen, ať to dopadne, jak to dopadne, nezapomínejme, že i Vajglovec je člověk (a naopak) a pokud už kouříte, tak aspoň nevyhazujte vajgly na zem, protože to dělají jenom prasata. Jinak je nám to jedno. (Ne)kouření zdar!

Kristýna Michalcová a Melda

INZERCE

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Jakubské náměstí 7
tel.: 777 611 495 www.hosteljacob.cz

Já osobně, ač nekuřák, s vládním návrhem nesouhlasím, má to být rozhodnutí pouze majitele zařízení, kterého se to má týkat.

(Kamil Müller, baskytarista kapely Old Minka Band)

Moje stanovisko je následující: Sám nekouřím a nikdy jsem nekouřil. Text zákona neznám, budu tedy odpovídat nikoli ve vztahu k textu zákona jako celku, ale pouze na otázku, zda zakázat či nezakázat kouření. Tedy za mne kouření rozhodně ZAKÁZAT, pokud jde o klasické cigarety všeho druhu. Elektronické cigarety ani vodní dýmky mi nevadí, takže v tomto případě je mi to v zásadě jedno a neměl bych problém s tím, kdyby toto zůstalo povoleno.

(Viktor Košut, právník, muzikant)

**“Dle § 8 Zákona č. 379/2005 Sb. se zakazuje kouřit:
a) na veřejných místech, kterými jsou uzavřené prostory přístupné veřejnosti, prostředky veřejné dopravy, veřejně přístupné prostory budov související s veřejnou dopravou, nástupiště, přístřešky a čekárny veřejné silniční a drážní dopravy a městské hromadné dopravy, s výjimkou stavebně oddělených prostor ke kouření vyhrazených a při pobytu osob trvale větraných do prostor mimo budovu**

Kouřím, ale velmi málo. Ale jako kuřákovi je mi mnohem příjemnější jít si zapálit ven nebo o kuřárny. Smrad nemusím, i když občas to má pěknou atmosféru... Protikuřácký zákon se mi nelíbí. Myslím, že každý provozovatel restauračního zařízení by měl mít svobodu rozhodnutí, jestli kuřáky chce nebo ne.

(Kristýna Urbánková, akordeonistka kapel Síla a Hrochansony)

Ač nekuřák, v tom vidím popírání možnosti rozhodnout se, co se v mé hospodě může nebo nemůže-teda z pohledu majitele hospody. Myslím, že toto rozhodnutí je jen a jen na něm, a na mě je pak rozhodnutí, zda tam i přes to, že se tam kouřit smí, půjdu nebo ne. A já tu možnost rozhodnutí chci - nepotřebuju aby se někdo rozhodoval za mě.

(Mongol, zpěvák kapely Mongolovy městské sady)

Úhly pohledu

Půjčovna děcek aneb zasraně ubrečená love story

Jo, pár ženskéjch už si se mnou pohrálo (a já to zas jiným nepěkně předal jako štafetovej kolík), a přitom nejvíc mě nakonec podělala jedna malá holka.

Typickej scénář: divoká východňárka, dominantní a konfliktní žena, rozvedená s dcerou- navíc z druhýho konce republiky. Od začátku bylo jasné, že to nebude klapat, ale tři tečky. Nakonec nám to vydrželo půl roku, ke konci už jen kvůli dceři. Jako kdyby mi někdo prskl na talíř moji absolutní představou a dokonalém dítěti. Hrála na kytaru, sportovala, milovala divadlo a filmy. Neustále jsme vymýšleli nějaký příběhy a scénáře a můžu říct, že její nápady byly lepší než cokoli, co jsem za celý rok vytáhl z tý party znučených středoškoláků, který učím. Když jsme zrovna nevymýšleli vtípky a příběhy, tak mi hrála Kryla, Lucii a já se trapně přidával nenápadným vokálem v pozadí, načež mě ještě vždycky zpeskovala, že jsem o dva tóny níž. Když jsme byli na horách, tak jsem v buranským baru jen kvůli ní šel z prdele pustit Titanik od Celine Dion a hrdě jsem tam stál, zatímco barem litaly urážky, ať toho teplouše někdo dostane od Jukeboxu. Většina mých přátel se nezmohla na víc než na trapné vtípky o tom, jak si na ni počkám- ha, ha. Necháпали, byli příliš zkažení než aby pochopili. Po všech těch letitejch komplikacích se ženama jsem konečně narazil na bezproblémovej vztah s ženskou právě proto, že to bylo čistý. A já si později uvědomil, že to je stigma týhle bulvární doby. Nadáváme na komunismus jako na období temna, ale neuvědomuje si, že tehdy ještě mohl skautskej vedoucí navázat přátelství s dítětem, aniž by jej okamžitě všichni podezírali z pedofilie. Dnes se zkaženost tak nějak předpokládá.

Když to po půlroce skončilo, přestal jsem jezdit. Přijel jsem jen jednou na nějakou místní oslavu společnejch přátel. S matkou už jsme se normálně bavili, dcera nepřišla. Prý nechtěla. Přemýšlel jsem, jestli mi matka lže, ale došlo mi, že ne. Za další půlrok si mě oddělala z přátel. Před nedávnem jsem ji s maminkou ukládal spát a najednou jsem byl cizí člověk, který už nemá v jejím životě místo. A tak mi jedenáctiletá holka zlomila srdce. Jako když vám někdo na půl roku půjčí dítě z půjčovny bez možnosti prodloužení. Pak zaklepe na dveře a adios. And life goes on.

Vojtěch Landa

Filmové okénko

Louie: seriál, který mě posadil na prdel

Nepamatuju si, kdy mě naposledy v seriálové produkci něco tolik uchvátilo, jako seriál Louie komika Louise CK. Je to seriál, který se natolik vymyká normám běžné komediální seriálové produkce, že mě jako přirovnání napadá jenom Království Tria a Twin Peaks Lynche (ovšem u obou zmiňovaných nebyla komediální složka převažující, byl to jiný žánr). Zřejmě ne náhodou si David Lynch zahrál v několika dílech seriálu Louie. Lynch je pro Louise velkou inspirací, která je viditelná skoro v každém díle. Hrdina zapne televizi a krásná moderátorka mu robotickou dikcí strojeně oznámí:

„Primátor města dnes svolal další tiskovou konferenci, kde pravděpodobně bude roztrít hovna po mejch tlustejch přírodních ceckách.“ Ale pozor, nerad bych, aby si někdo seriál pustil s očekáváním, že uvidí nové Twin Peaks, protože snové sekvence seriál pouze ozvláštňují, ale nejsou dominantním prvkem.

V čem je tedy Louie unikátní? Je to mix částečné autobiografie,

stand-up comedy (s reálným smíchem diváků), obyčejného sitkomu (ten je bez smíchové stopy) a dramatu s artovými prvky.

Dávkování je značně proměnlivé, některý díl se soustředí na komediální linku a silný příběh. V jiném je několik stand-upu a epizodek z hrdinova života. Jelikož Louis sebe samého prezentuje jako smutného losera (což je pochopitelně stylizace), tlustého rozvedeného čtyřicátníka, který nemá moc peněz a ženy ho nechtějí, tak je mnoho dílů značně depkoidních, kdy se zasmějete jen občas. Ovšem příběh vás uchvátí natolik, že vám absence komediální linky vůbec nevádí. V čem tkví genialita Louise CK? Těch prvků je mnoho:

1. Je to ona artovost a snovost: Louis CK se nebojí bourat žánr komediálního seriálu depresivní tematikou. Jestliže v obyčejném sitkomu je hrdinův rozchod vyřešen komediálním dílem, kde herec střídá šílené náhodné známosti a divák se baví, v seriálu Louie hrdina smutně bloumá ulicemi a stěžuje si sousedovi na svůj podělaný život. V sitkomu by byl souseď chápavý kamarád, který pomůže hrdinovi znovu objevit krásy života. Tady mu řekne, že je sebestředný blbec. V běžném seriálu se často objeví figurka rodiče, který hrdinu při výchově zanedbával, a na konci dojde k povinnému usmíření. Zato my sledujeme Louieho, kterak celý díl váhá, zda otce navštívit, aby se na to nakonec vykašlal a k žádné konfrontaci vůbec nedošlo. A tak bychom mohli pokračovat.

2. Čerpá z autobiografie a to divák vždy ocení. Louis je skutečně rozvedený, má skutečně dcery, a přestože mnoho věcí je stylizace (Louis samozřejmě není chudý, ostatně zhruba v polovině seriálu už se tak přestane prezentovat), víme, že neplácá jen tak vtípky, které zaslechl, ale že nám sděluje to, co jej skutečně trápí. Dále je tu Louisův rozchod s církví, nebo flashback do puberty a vzpomínky na problémy s trávou a záškoláctvím. Tyto díly jsou podle Louise téměř výhradně autobiografické a není důvod mu nevěřit.

Klíčový je díl v druhé sérii s názvem Tickets, kde nám Louis vypráví o svém původním seriálu Lucky Louie. Vznikl tak, že úspěšný komik Louis CK nejprve dostal nabídku hrát hlavní roli v seriálu. Tento seriál byl však zastaven po prvním díle a je evidentní, že ani Louis s ním nebyl spojen. Nebyl zde totiž páneň situace a musel hrát, jak pískají silní producenti v zákulisí. Vznikl tak obyčejný seriál se smíchovou stopou (avšak ta byla nahrána, když diváci sledovali natáčení, alespoň to byl pokrok), který se lišil jen tím, že se Louis nebál sprostějších slov i témat. Ale to mu pochopitelně nestačilo.

Za jakých okolností seriál zanikl? Bylo to tak, jak to vypráví Louis v tomto díle, anebo je to fikce? Louis CK tu vzpomíná na scénu, kdy on jako seriálový manžel přijde k lednici, vyndá pivo a otevře jej o hranu stolu. Když se manželka zeptá, proč nepoužije otvírák, tak odpoví, že je líný, načež se žena na chvíli zasekne, ale pak k němu přistoupí a oznámí „I love you“ (s intonací ve smyslu „ty můj malej blbečku“) a studiem se rozezná smích.

V tu chvíli se v hlavním hrdinovi něco zlomí a odmítne dál hrát. Jde za štábem a ptá se:

Tohle jsme chtěli na začátku dělat? Vždyť tohle je nekonfliktní bezduchej sitkom. Přesně takovej, jakým jsme se vždycky smáli, a teď ho děláme taky!

Když se ho zeptají, co mu má tedy žena říct, tak odpoví, že by mu měla říct, že od něj odchází.

„Ale to přece není vůbec vtipné.“, namítá celý štáb. Tohle přece nemůže nikdy fungovat!

A přesto to funguje. A divák sleduje díly plné rozvodů, špatného opileckého sexu, zdravotních problémů a jiných záležitostí a baví se. Louis CK prostě umí vyprávět i smutné příhody.

3. sexuální otevřenost a nekorektní výrazy.

Louis se nebojí zabrousit do témat masturbace, orálního či homosexuálního sexu, dále tvrdšíjné používá výrazy jako teplouš a negr a naopak kritizuje pokrytce, kteří se schovávají za výrazy jako F-word (fuck) a N-word (nigger). Louisova filosofie je jasná, jestliže nejste homofob nebo rasista, proč byste nemohli používat tato slova? A pokud jste, slušný jazyk nic nezachrání.

Zkrátka a dobře, Louie je dokonalé dílo!

Vojtěch Landa

Na vlně hořícího psa

Porcování medvěda ve vzpomínkách undergroundového ksindlu

Jak krásné bylo rozčarování u nádražního bankomatu, kdy mě vysypal šest stovek, a já s káblem a stojanem na kombo utíkal směr šalina číslo čtyři jedoucí k ulici Úvoz.

Vystupuji, po minutovém hledání nacházím tu pravou hospodu, restaurace Zastávka.

Přicházím do místnosti, kde už celé osazenstvo sedí. Hodím na zem stojan pro Herberta, který Ondra odveze do Ostravy a razím naproti koupit tabáčku, protože tady se cigára neprodávají. „Na-proti vole“, říká Geňa, „u té pizzérie“. No, spíš mizzérie, ale nadšeně utíkám přes přechod, kde mne pouští krásné velké auto a bez větších problémů přecházím ulici.

Čumím do hladového okna, po chvíli se vedle ozve stojící kočena, tak o dvacet let starší než já, kouřící žváro, „už jdu“. Bez rozmyslu přitakám: „mám tu ještě jednu špinku, tak dáme spolu“, načež to děvče s úžasem vytahuje zapalovač a připaluje mi. Náhdera.

Dokouřím a kupuji Javaanse, třičtvrtku. Přecházím zpět ulici, pouští mě další bavorák. Konečně se naučili jezdit, kokoti.

Vstupuji do restaurace. Pinglica mě okamžitě vypíčuje: „tady se nekouří!!!“. No kurva, co to má znamenat, kdo tuto hospodu vybral??? Čumím na Fida, ten jenom s výrazem malého klučiny, co provedl něco špatného, krčí rameny a povídá „mám Radešín¹⁾, já ještě můžu, ale musím chodit ven“.

Na porcování medvěda opravdu výběr.

No, jdu ven a típu vajgl velikosti prstu před zahrádkou plnou lidí. Můj krásný oholený ksicht nikoho nezajímá, to jsem zas něco poslal, příště se na tu hygienu vyseru. Přisedám ke stolu krákorujících lidí debatujících a počítajících milion papírků. Je mi po tom hovno. Poslouchám Geňu mluvícího o knihách. Jeho Zuzka vypráví o domově, o Pohořelcích, o Pekle. Kdysi jsem tam byl, vypil mra-ky absintu a musel tágem do Brna, nýbrž mě poslední autobusák vykopl ze dveří. Piju, dál piju a čumím kolem sebe. Debata se dostává k nápisu na krákorovské zdi. V ŘÍŠI VÍTÁME UPRCHLÍKY VŠECH ZEMÍ.²⁾ Všichni posraní, krom Fida a mě. Chcou to jít umývat, hovada. My jsme zásadně proti. Svobodný festival musí být zachován! Linda jako právnička se do nás navází, že jsme blbci a vůbec tomu nerozumíme. Naopak, klidně ať je Krákor jinde, nenecháme si do toho kecat. Dáváme s Fidem ještě dvě piva a utíkáme na Pochcaný židle.

Venku nasranej Fido rozdupe krabici plnou Františka Palackého, prej se to blbě nese.

Dolfi zrovna zavírá. Když vidí naše utahaný rypáky tak čepuje dvě pivka. Poručím mu panáka a ob-ratem mizí püllitry v našich hrdlech. Opravdu pingl jak má bejt. Točí další a my si libujem. Kouříme jednu špinku za druhou.

Vlak ujel. Přemítáme situaci. Bude se spát u mě, ve skladu plného bordelů, kapelních věcí, kde i ta nejzkoprnější žena roztaje. Berem tágo (i přes Fidoovo pičování) a jedem k domovu. Vaříme vajíč-ka, pijem lahváče. Pouštím Hynkovy zámky a uleháme ku spánku.

Fido vstává do práce, chudák, nezavidím mu. Vrtat, vrtat, vrtat. Z piva v té hrozně hospodě mám sračku jak prase a odbíhám na hajzl s břichem plným křečí. Co na to říci. Už nikdy tam nevlezu, tak jak jsem to řekl Babákovi. Tam, kde se nekouří, nemám co dělat!

Schůze nic nevyřešila, jen to, že jsou všci posraní.

Snad jediné později přichodící Beáta s Vanesou byly v normě a měly z toho prdel.

Je vosum pryč, nejvyšší čas to zaspát...

Státý Lukáš

1) Tzv. Radešínská výjimka je výjimka umožňující vegetariánům konzumovat flaxové pokrmy, nekuřákům kouřit, katolickým kněžím plodit apod. Radešínská výjimka vznikla někdy v letech 2007–2008 nedaleko obce Radešín, kde tehdy probíhal festival Krákor a poprvé ji aplikoval Melda na vepřovém řízků.

2) Pro některé kontroverzní nápis napsaný na zdi torza protektorátní dálnice jinak hojně postříkané grafiti byl následně censurován na pouhé VÍTÁME UPRCHLÍKY VŠECH ZEMÍ. Nápis je podepsán dvěma řeckými písmeny fi, což Jakub Žid komentoval „kdo je klasicky vzdělaný, ten nápisu rozumí“. Podle jedné z verzí měl být původně nápis pouze pozmeněn

z V ŘÍŠI VÍTÁME UPRCHLÍKY SVĚTOVÝCH ZEMÍ na V PÍČI VÍTÁME UPRCHLÍKY SVĚTOVÝCH ZEMÍ. Nestalo se.

„V OCHODĚ NEKOUPIŠTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

Pokud se bavíme čistě o vnitřních prostorách a klasické cigaretě, souhlasím se zákazem. Argument, že nemusím do kuřácké hospody jít, neberu. Často jsou situace, že nemáš na výběr, pokud nechceš zůstat stát celý večer venku a čekat na ostatní. Skoro tři roky nekouřím, ale ani jako kuřák jsem neměl problém si jít zapálit ven, když byla hospoda nekuřácká. Ven to nebývá daleko...

(Martin Bystřický, kytarista kapel Honzíkova cesta, Sounds of occupation, Hary a hadi, Ples v opeře)

Kouřím. Tzv. „Protikuřácký zákon“ je další ze zásahů státní moci do svobody jednotlivce (byť by to mělo logicky vést v jeho prospěch) zároveň je to další přiotěvení dveří „šedé ekonomice“ a černému trhu. Z historie je zřejmé, že jakákoli prohibice, či omezení toho či onoho měla ve výsledku opačný efekt. Dále si kladu otázku, jak a kdo bude „nekouření“ kontrolovat a následné pokuty vybírat? Kuriózní to bude zejména na dědích o jedné hospodě a jednom policajtovi.

(David Lázeňský, básník, antikvariát a člen kapely Von Plastic factory)

“ Dle § 8 Zákona č. 379/2005 Sb. se zakazuje kouřit: b) ve vnějších i vnitřních prostorách všech typů škol a školských zařízení

Zákaz kouření v uzavřených prostorech opatrně vítám, protože po návratu z pití piva nebudu muset házet do pračky všechno oblečení až po slipy. Argumentace „svobodou kouřit“ mě dost sere, to je asi jako bych si nárokoval svobodu každodenně mlátit v paneláku sbíječkou jen proto, že miluju velký hluk. Obojí je zdraví škodlivé a pro pasivní účastníky nepříjemné. Nevýhody „zákazu“ bych hledal v konkrétním znění paragrafů – dopady na provozovny, požadovaná opatření a investice, postihy a jejich vymahatelnost. Nemám strach z plošného zavírání putyk (proč jako?), ale ďábel se skrývá v detailu, a u zákonů to platí dvojnásob. Příkladem tohoto jsou nejspíš ty cigára na baterky. Ale hlavně – kdoví co se v té novele ještě skrývá pod kouřovou clonou zákazu kouřových clon. Ale kdo z nás ten návrh zákona opravdu četl? Taky by mě zajímalo, jestli se v rámci té novely konečně dočkáme nějakého posunu ve věci dekriminalizace konopí. Trochu se bojím, že to bude spíš naopak. Jo a su víceméně ex-kuřák.

(Ondřej Hrejsemnou, zpěvák kapely Čočka)

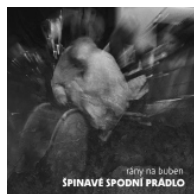
Nekouřím a podrobnosti zákona neznám, ale obecně se zákazem souhlasím. Na západě je to zavedené dlouho a funguje to, chválí si to dost i kuřáci. El. cigarety neřeším, ale chápu, že to bude likvidační pro místa, kde se kouří vodní dýmky.

(Jan Olív Orava, bubeník kapely 000)

Důkazy: Krákor 2015

1) Ostravák Jiří Neduha, 2) Singapuřani Daily Ritual, 3) dýleři, 4) uvaděči, 5) kuchaři, 6) manažeři, 7) Brňačka Týrkys Fire, 8) Krákořiště, 9) máničky, 10) gazela s rudými vlasy, 11) autogramiáda Tiché lodi. *Krákor 2015, 26. – 28. června, Ostopovice u Brna, Foto: Vladimír Sabo.*

Špinavé spodní prádlo Rány na buben

Ears&Wind Records, 2015

CD, booklet 24 stran

Vyšlo v nákladu 300 ks

Olomoučtí androši s půvabným názvem vydali CD, konečně se lze tázat známých: „Vy ještě nemáte Špinavé spodní prádlo?“

ŠSP vznikli v roce 1987, soustavněji a v úplně jiné sestavě ale hrají až tak někdy od přelomu tisíciletí. Na koncertech prosluli coby barbarští improvizátoři, kteří svojsky ovládají elektrickou kytaru (zakladatel Chromek) a elektrické housle (Čunin), podmanivý rytmus, v němž se ozvuky písni plastických mís s cyklickými kolovrátky à la Jaki Liebezeit, udržuje bubeník Šakal. Z „vyháněcí“ sestavy se stala na moravském podzemním poli žádaná koncertní atrakce. Samotní členové ale tu a tam utrousili, že jejich divoké improvizace jsou často důsledkem konzumace alkoholu a že jinak pilně zkoušejí a vymýšlejí písničky. Tucet songů nyní máme možnost slyšet na sedmdesátiminutovém studiovém debutu Rány na buben.

Od začátku je slyšet, že kapela parádně šlape (na baskytaru přibyl hudebně „nejhoněnější“ Ráda) a že ze zvuku dřevních bicích a kvákavě zkreslených elektrických strunných nástrojů upletla svébytný zvuk, který tu a tam může připomenout Plastyky v období Hovězí porážky a Půlnoční myši. O četná zvuková zpestření se stará Vojta s velikým „funetráckým“ bubnem, didgeridoo, fujarou a různými drobnými nástroji, často vlastní výroby. Dobře zahraný androš, který zná a ctí žánrová klišé, ale nijak rigidně to neprožívá, rád zabrousí do vod působivého psychedelického minimalismu a barva jeho zvuku je zpestřována tu bubínky a píšťalkami, tu (nejspíš) elektronickými drobtý; místy ŠSP vzpomenu i na své improvizátorské bohatství. Pár písni je sice zbytečně dlouhých – a tím nemyslím nejdleší, bezmála devítiminutovou Ránu na buben s fujarou a přidušenou, napjatou atmosférou; ta by naopak mohla být klidně dvojnásobná – vcelku ale jde o příjemný, pestrý poslech. Za zmínku stojí kvalitně sejmutý zvuk všech použitých bicích nástrojů, výsledek díky tomu získává na hloubce.

Kámen úrazu vězí ve slovech. Kapela má dva textaře, kteří své verše zároveň deklamují. Bubeník Šakal má působivý, téměř záviděníhodný chraplák, cit pro působivé obrazy i schopnost vyhmátnout „dnešní bolest“ (Jelen), aby to neskrípalo. Vojta vládne o fous méně podmanivým hlasem a coby textař je vysloveně křečovitý. Nejde o jeho světónázor, který by šlo zjednodušeně shrnout slovy „starej hipík“ a není na něm nic nesympatického, ale o textařské řemeslo: špatně použité přechodníky („toužíce býti / začínáš žít“), nechtěné absolutní nebo naopak strašně moc chtěné ani přibližné rýmy, klišovité obrazy („seděla na klíně / toužila její svatyně“) i, ehm, společenská kritika („holé lebky táhnou městem / spasit svět by chtěly mečem“).

Nabídka je nepřehledná, proti Šakalovým třem má Vojta na albu hned devět textů, čímž je pro mě výsledek bohužel neposlouchatelný. Takhle textařsky zabít hudebně zdařilé album se, myslím, naposledy povedlo v roce 1999 Míkoláši Chadimovi na Karneval

Petr Ferenc (HisVoice.cz)

Blanka Šimoníčková Naram

Maťa, 2014

kniha, 128 stran

Taky míváte dojem že se ve vašem okolí neděje nic zajímavého a po hodnotách saháte jinak? Díky tomuto předsudku jsem takřka rok opomíjel sci-fi román Blanky Šimoníčkové – Naram. Autorku znám léta jako vůdčí figuru vědeckofantastické kapely Čočka, že by se však vrhla na psaní? Ale nakonec proč ne, ukecaná je, že mě to vola nenapadlo dřív! Naram se mi dostal do ruky náhodou, měl jsem sice jakési povědomí o naramském kalendáři, který vymyslela Blanka se spoluhráčem a spoluhráčkem Dráčkem coby podporu prodeje ke své keramické živnosti, nicméně horoskopy jsem fakt čist nechtěl. Kniha mi byla narvána až bych tak řekl pod rypák, na němž se po chvíli začal pitvořit nenadálý úsměv a zanedlouho pokřivený ksicht nahradil hurónský smích.

S hlavním hrdinou Sigim jsem se ztotožnil takřka okamžitě a pokud si vážený čtenář připustí, že je taky tak trochu lůzr, po několika řádcích začne zcela přirozeně nahlížet změtí událostí Sigiho optikou.

Po jednom nočním tahu objeví náš hrdina na síti tajemný spolek, který mu jako typickému vzorku lidské rasy zprostředkuje trip na vzdálenou planetu, a jak se ukáže, tato je sesterskou planetou

Já nekouřím a zakouřené hospody a bary mě dost serou. Jenže zákon o celkovém zákazu kouření je hloupý. Třeba zakázat i elektronické cigarety je fakt blbost, ty nikoho neohrožují... Pak také všichni ti kuřáci budou chodit ven, což bude znamenat, že hospody budou prázdné. Ve výsledku budu sice možná sedět v nezakouřeném prostoru, ale budu tam sama a tudíž si s nikým nepovyládám a to je vlastně hlavní důvod, proč jít do hospody, samozřejmě vedle toho, že se tam člověk chce opít. A také to může vést k zavírání hospod... Myslím, že zákon pro zákaz kouření by měl být mírnější.... Stačilo by jen, aby všude byly jasné oddělené prostory pro kuřáky a nekuřáky tak, aby si člověk mohl svobodně vybrat. Zákaz tvoří jen další rozmach užívání zakázaného ovoce, neboť to více chutná přece...

(Marie Čmelíková, básnířka)

“Dle § 8 Zákona č. 379/2005 Sb. se zakazuje kouřit: c) v zařízeních společného stravování provozovaných na základě hostinské činnosti, pokud tato zařízení nemají zvláštní prostory vyhrazené pro kuřáky a označeny zjevně viditelným nápisem “Prostor vyhrazený pro kouření” nebo jiným obdobným způsobem a zajištěné dostatečné větrání podle požadavků stanovených zvláštním právním předpisem

Kouřím a nejvíc právě v hospodách a barech, kam si myslím, že kouření patří. K tomu přece tato zařízení slouží. Mnohem víc by se mně líbilo, kdyby konečně přišel někdo, kdo nemá v hlavě nasráno a vymyslel něco férovějšího. Třeba daňový zvýhodnění hospody, která se rozhodne, že bude nekuřácká. Protikuřáckej zákon mně vadí hlavně proto, že lidem sebere možnost volby. Mně někdy taky přijde fajn změna zajít třeba do nekuřácký vinárny.

Zároveň bude celkem zajímavý sledovat, jak si budou občané stěžovat, že se jim pod okny srocují skupinky hulákajících kuřáků a znemožňují jim pokojný spánek. Z toho pak samozřejmě bude mít největší problémy hospoda, která bude už i tak dost terorizovaná protikuřáckým zákonem. Mám trochu obavu, aby to nevedlo k dalším represivním opatřením obcí. Nechtěl bych žít v lokalitě, kde se vydá vyhláška zakazující kouření v okruhu 100 m od restaurace... Nejspíš se máme na co těšit (Ivosch Fafmen, zpěvák a akordeonista kapely Tumpach kvoč)

matičky Země. To se projevuje zejména tak, že Naramoidé vždy, když se na Zemi děje nějaká nepatřičnost, dostanou třesavku. Při putování tajuplnými kouty Naramu se v úvodu každé kapitoly prostřednictvím naramského kalendáře seznámíme s živočichem typickým pro ten který naramský ostrov. V Elefantidě žijí Elefouni: těžkopádí chobotnáci se živí semeny duhovníku, a pokud velmi zatouží létat, narostou jim křídla! Na Polétavidě žije Polétavec: králík s netopýřími křídly pojídá žluté jeskynní houbičky a se svými druhy se dorozumívají telepaticky. Těmito a dalšími ostrovy Naramu putuje Sigi se svými naramskými průvodci Ku-aou a Blaradou s jediným cílem: nalézt knihu, kterou tam po sobě zanechal jiný a slavnější pozemšťan, a která by, jak se zdá, mohla spasit lidstvo a současně zbavit Naramoidy třesavky. Mezitím se na ostrově Sakrábie podaří zanalyzovat zbytek Sigiho lahvičky a uvařit pivo, což může mít díky své jedinečnosti pro Naram nevídané následky. Místy mi kniha připomněla Tolkienovu Středozem – vždyť Naramoidi mají své ostrovy osázeny vinicemi a pokušují huanu! Svoji ztřeštěností však má dílo blíže Pratchetově Zeměploše nebo Adamsovu Stopařově průvodci po galaxii. Styl vyprávění může připomenout i Bondyho Invalidní sourozence, autorka v sobě zkrátka nezapře v žilách čurdící alternativní krev. Lehké čtení s jednoznačně pozitivním poselstvím, čte se jedním dechem a s úsměvem od ucha k uchu.

φ

Chór vážskych muzikantov – Bordell Modré auto – Déja vu

Fukkavica Records, 2015
2CD, leporelo booklet
Slovensky, vyšlo v nákladu 1000ks

Nezničitelné legendy od Váhu nahrali svieži dvojalbum

Chór vážskych muzikantov (CHVM) je žijúcou legendou. A ako pravá legenda, je táto trenčianska kapela úplne neznáma. Pritom aktívnejších ľudí, než sú títo páni v rokoch, je na scéne ako šafranu. Teraz prichádzajú CHVM s novým CD a s elektronickým projektom Modré auto. Priznávam, že pri recenzii na toto dielko som v konflikte záujmov. Pred piatimi rokmi som bol ako rekreačný textár oslovený CHVM a poslal mu pieseň Posledná, ktorá sa dočkala svojho uvedenia na tomto albume. Je to pre mňa obrovská pocta. Pre projekt Modré auto zas spracovali text pre Nevíme z roku 1992, ktorý má v repertoári Strecha. A keď sa v songu objavil aj saxofón Mikoláša Chadimu, bol som šťastím bez seba. S takýmto konfliktom záujmov sa mi potom ťažko nezaujato recenzuje tento album, ale risknem to. Bola by totiž škoda, keby sa o ňom nevedelo. Skutočne (teraz nemyslím zmienené dve skladby) stojí za to.

Chór vážskych muzikantov (CHVM) sú takpovediac učiteľmi Bez lađu skladu. Vzťah týchto trenčianskych skupín by sa dal prirovnať v Prešove k Ali ibn Rachid a Chiki liki tu-a. Hrajú od raných osemdesiatych rokov a hoci sú v undergroundových kruhoch veľkým menom, reálne nikdy neprerazili. To im však neprekáža a idú si svoje. Od svojho posledného (výborného) počinu Tunel prešlo päť rokov. Niežeby sa medzitým nudili, svojpomocne (ako inak) vydali dve knihy, či narodeninový set 3CD+2DVD, ale na radový album si fanúšikovia museli počkať.

Objavil sa v podobe CD Bordell, ku ktorému je priložené ďalšie CD Déja vu ich elektronicky ladeného projektu Modré auto.

K Bordellu: Otvára ho titulná skladba, našľapaná punkovka, na ktorú tematiky nadväzuje Doktor. Jeden z najsilnejších opusov Blázon je kráľ znie ako Strangers, ku ktorým sa CHVM hrdlo hlási (aj si spolu na Pohode zahrali na jednom pódiu). Skladbu oprášila jedna z hlavných postáv raných CHVM Julio Bertih. Aktuálnu tému rieši Pomoc Grécku, ale aj Štvorročné šváby. Naopak, odľahčený tón majú Zabi to, Sám mám málo či vydarená (taktiež oprášená) vypaľovačka Zamilovala sa do mŕtveho, ktorej refrén síce znie v ušiach ešte dlho po skončení, ale rádiový hit z nej veru nebude. Smutné je, že záverečný protestsong nie je na cédečku nejakých mladých punkáčov, ale aktuálnu politickú situáciu musia riešiť starí matadori. Vážski muzikanti si robia, čo chcú. Znovito, nástojčivo, poctivo. A spravili pozoruhodný album, ktorý však zrejme čaká podobný osud ako jeho predchodcov – zapadne prachom.

K projektu Modré auto: Aj Mejla Hlavsá z Plastikov si svojho času spravil elektronický projekt Šílenství či Fiction a znelo to dobre. Skĺbiť archaický sound s progresívnou elektronikou sa dá, a to je prípad aj Ľuboša z CHVM, otca myšlienky a hlavného protagonistu tohto „bočáku“. Hudobne i textovo korešponduje Modré auto s CHVM, fanúšikovský presah bude obrovský. Prvý new wave song Modré auto si požičali od inej trenčianskej undergroundovej kapely DKP. Výborná je Komôrka s ducháčkovským frázovaním, znovu nechýba aktuálna politická Slovenská banánová... Väčšinu textov si vzala pod patronát Renáta Kaščáková a zhostila sa ich na jedničku. Medzi najsilnejšie patria Hlušina, Drvička a titulná skladba. Modré auto je viac než osviežením podzemnej scény slovenskej hudby.

Po tomto 2CD sa siahnuť určite oplatí. Samozrejme je to ťažko zohnateľná vec, neviem, kde sa k nej dá dostať (leďa tak u Hiraxa, v Tesco sotva), ale kapela (-y) si ťažkú hlavu z copyrightu nerobia a všetko sa dá bezplatne stiahnuť priamo z ich stránky. Skúste to, odporúčam.

Michal Frank

Lenka Hajdučková Priestory v mojej hlave

Ears&Wind Records, 2015
50 stran
Slovensky, vyšlo v nákladu 200ks

Bojíš sa že si zpievaš

Slovenská roďačka momentálne žijící v Praze Lenka Hajdučková (*1988) vydáva svoji básnickou prvotinu „Priestory v mojej hlave“. Jestli se nějaká kniha, která se mi dostala v poslední době do rukou, otvírá melancholicky měkce, je to sbírka básní Lenky Hajdučkové Priestory v mojej hlave. A nejde jen o horizontální formát stran, v jejichž prostoru působí (většinou kratší) básně jako razítka, otisky – stop

ve větru ozvuků haiku (ospalé domy / v nekonkrétní hmlé / přitlačují si o sebe spánky), medita-
tivních poloh (Kol'ko si toho odevzdáme?) nebo útržků melancholických nálad.

*tak blízko sme si
tak ďaleko
ticho v zahrade
včela
pobla oblohou*

Ona křehkost se projevuje i na úspornosti výrazu a skromnosti někdy záměrně potrhaných, avšak
vnitřně (dis)harmonicky souzvučných veršů, v nichž lyrický hlas nazírá a osahává prostory uvnitř
i vně, a skrze něž nebo v nichž někdy (jakoby?) zbytečně a (zbytečně?) bezútěšně vlastní vědomí
plyne či ulpívá.

*ráno
ako rozbité vejce
dnes premiešané
nemožem vstát*

Prostory nabývají tvarů psychických. Někdy (úzkostně) sevřené v bezčasí (nesymbolična), někdy
jak v nekonečném průvanu nepojmenovatelného. (Víc se toho neříká, než říká.) Jsou často amorfní
a nezbadatelné, zároveň ale všednodenně konkrétní.

Vnitřní časoprostory básní se mění, nicméně sbírka fragmentárně nepůsobí. Zásahu na tom nese
mimo jiné výrazný osobní lyrický hlas, jednotící a zastřešující jednotlivé motivy, celé básně a ko-
neckonců i celou sbírku. Ta se tak v rukou nerozpadá na neuchopitelné střepy a matné kontury,
a to i přesto, jak sama autorka v jednom rozhovoru uvedla, že básně vznikaly v rozmezí několika
let. Naopak skutečnou sílu svého vyznění dostávají verše právě až v kontextu celé knížky, které je
rámována v úvodu i závěru (doj)básní rozloženou na dvě stránky.

*Bojíš sa, že si spievaš?
Bojíš sa, keď si sám?
Neboj.*

Sbírku pak uzavírá (dvoj)báseň.

Ticho. Tam sme si všetci rovní.

Na bílé stránce černý reliéf ticha jako otisk čehosi, co nelze pojmenovat.

Další jednotící prvky najdeme v opakujících se motivech (nenarozených) dětí, smutku, strachu
nebo únavy, které jsou pro poetiku básní signifikantní.

*utopený plod
pláva v rakvičke
medzi papierovými labutami
v hlave si lepí mozaiku
krásného sveta
do ktorého sa nenarodil*

Důvody oné existenciální úzkosti jsou různé, někdy hmatatelné – v odcizení (tak blízko jsme si /
tak daleko), v pocitu nenaplněnosti a prázdnoty (a dále je nič / ktoré se nedá ani popísať) nebo
v nepokojných pocitech vlastní konečnosti (umiram / za živa / v požíčanom / tele / ľudskom).

Poezie Lenky Hajdučkové je niterná a intimní. Konstruuje (vlastní) prostory a zároveň je analyzuje
a ohmatává a hledá své místo v nich. Skrze toto hledání, byť často neklidné a vysilující, můžeme
pak zahlédnout světlo smíření, vždyť v tichu jsme si všichni rovní.

Jedná se o sbírku útlou, křehkou, s originálními a přiléhavými ilustracemi výtvarnice Terezy Dam-
cové. Vydalo brněnské nakladatelství Ears&Wind Records v autorčině rodné slovenštině v režii
Honzy Bartoně na jaře leta Páně 2015.

Jan Lamram

„V OCHODĚ NEKUPÍTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DŘEVĚNÁ CIKÁDA

slovo, obraz, zvuk, pohyb, život
drevenacikada.cz

Pokud se rozhodnu jít do soukromého pod-
niku, klubu, bytu či kamkoli, kde to někomu
patří, domnívám se, že bych se tam měla řídit
pravidly majitele. Nekuřák není nucen chodit
do kuřáckých prostor, kuřák nemusí trpět
hodiny v nekuřáckých, je to na rozhodnutí
každého. Připadá mi, že se „stát“ domnívá,
že jeho občané nejsou schopni rozhodovat
sami za sebe a tak jim má potřebu diktovat,
jak mají nakládat se svými životy. Přijde snad
nekuřák na návštěvu domů ke kuřákovi a bude
mu diktovat, že si nesmí zapálit? Pokud jsem
podnikatel a koupím si za vlastní peníze pro-
story, ve kterých budu provozovat např. bar,
nechám si diktovat někým, zda u mne „doma“
může nebo nemůže někdo kouřit? Logicky
tomuto návrhu sice rozumím, ale naprosto s
ním nesouhlasím, dotýká se našich svobod. Co
ale nechápu, je návrh na zákaz kouření elek-
tronických cigaret, které nevylučují nic zdraví
škodlivého a zákaz pokořování tzv. bylinných
„šidítek“ mi už přijde naprosto komický.
(Eva Evelína Brozmanová, šéfredaktorka Vok-
novin)

Já jsem nekuřák a cigaretový dým mně nedělá
dobře. Z mého hlediska by bylo ideální posta-
vit jakékoli kouření, kdy dým jde od kuřáka dál
než na půl metru, mimo zákon.

(Petr Vojnar, kytarista kapel Čočka, Idiot Cru-
soe, Nadívaný skřivánek, Pařez)

**“ Dle § 8 Zákona č.
379/2005 Sb. se zaka-
zuje kouřit:
d) v uzavřených
zábavních prostorách,
jako jsou kina, di-
vadla, výstavní a
koncertní sítě, dále
ve sportovních halách
a prostorách, kde
jsou pořádána pra-
covní jednání s výjimkou
zvláštních, stavebně
oddělených prostor ke
kouření vyhrazených se
zajištěním dostatečným
větráním podle
požadavků stanovených
zvláštním právním
předpisem**

Já sice nekouřím, ale tohle mi už připadá jak
hon na čarodějnice, kuřáky zaháněj do kouta
a dělej z nich prašivý zvířata. U nás v kapele
kouří ságista a zpěvák a ty už chtěj na protest
otevřít kuřácký klub, kde se kuřáci budou cítit
svobodně a nediskriminovaně.

(Pavel Čermák, zpěvák a klávesák kapely
Hokr)

O občanském příjmu

Proč a jak dostávat pravidelnou dávku peněz

Štěpán Mairovský (1984) je čerstvý absolvent studia veřejné a sociální politiky, otázkou občanského příjmu se dlouhodobě věnuje a bylo to rovněž téma jeho diplomové práce. V současné době pracuje na Ministerstvu školství.

Základní myšlenka občanského příjmu je velice jednoduchá, až banální: každý občan by od státu dostával v pravidelných intervalech (nejlépe měsíčních) určitou částku peněz. Tato částka by byla pro všechny stejná, bez ohledu na výši majetku, pohlaví, skutečnost, zda daná osoba pracuje či je ochotná pracovat.

Tato jednoduchá myšlenka asi vyvolá otázky PROČ a JAK by se něco takového mělo u nás zavádět? Přestože odpovím na obě z nich jsou věnovány

rozsáhlé články i celé knihy, pokusím odpovědi na ně aspoň letmo naznačit.

Nejprve tedy „proč?“. První odpovědi by mohla být samotná již zmíněná jednoduchost celé myšlenky, a to nejen v teorii, ale i v praxi, neb v jednoduchosti je síla a snad i krása. A co je jednodušší než to, že všichni dostanou každý měsíc stejnou částku peněz? Samotná krása v jednoduchosti by však byla poněkud málo, abychom zaváděli systém, který je – a to je nutné si přiznat – aspoň na první pohled o mnoho dražší než současný systém sociálního zabezpečení, více či méně založený na ideji, že „dávky má dostat jen ten, kdo je opravdu potřebuje“ (a je schopen si o ně požádat, dodávám já).

Domnívám se, že není nikterak přehnané – a mnozí autoři tím argumentují – že občanský příjem je jedním z nástrojů uskutečnění reálné svobody. Současný liberální demokratický stát nám zaručuje (aspoň teoreticky, ale uznáme, že dnes i prakticky) svobodu formální, která, stručně řečeno, spočívá v tom, že „co není zakázáno, je dovoleno“ a to, co je zakázáno, musí být zakázáno z dobrého důvodu (klasicky ochrana života, zdraví, majetku, svobody apod. Formální svoboda je bezpochyby podmínkou nutnou, ovšem ne zcela dostačující pro to, aby člověk mohl opravdu činit to, co chce, aby měl reálnou možnost. Je zřejmé, že tato reálná svoboda bude vždy pouze relativní, vždy bude existovat velké množství cílů, které budou velké části společnosti nedostupné (let kolem světa, vlastní byt na pražských Hradčanech apod.). Cílem občanského příjmu je poskytnout jakýsi základ oné reálné svobody jako doplněk svobody formální. Ta zůstane i nadále klíčová a nikdy se nesmí stát, aby například za cenu vyššího občanského příjmu byla formální svoboda narušena například tím, že „zrušíme parlament, abychom ušetřili za poslance a o ušetřené prostředky navýšíme občanský příjem“.

Dalším důvodem pro zavedení občanského příjmu je odstranění či zmírnění toho, co v odborné literatuře bývá označováno jako „past chudoby“ či „past nezaměstnanosti“. Ta spočívá v tom, že lidem s nízkými příjmy se finančně příliš nevyplatí přijmout placené zaměstnání či v případě, že jej už mají, usilovat o zvýšení platu, protože o velkou část toho, co si vydělají (navíc), přijdou tím, že ztratí nárok na sociální dávky nebo jejich část. Výjimečné nejsou ani případy, kdy zvýšení vlastního příjmu vede k celkově finanční ztrátě. Tento jev navíc nepostihuje pouze lidi s příjmem okolo minimální mzdy, ale například i rodiny s průměrným příjmem a větším počtem dětí. Ilustračním příkladem je příspěvek na děti. Na ten mají nárok rodiny (domácnosti) s příjmem do 2,4 násobku životního minima. V případě, že zvýšením platu o řekněme 1 000 Kč domácnost tuto hranici překročí, nárok na příspěvek ztrácí. Má-li 3 děti, pak přijde až o 2 100 Kč, tudíž si o 1 100 Kč pohorší. takový systém není ani efektivní ani spravedlivý.

Nahrazení (větší části) sociálních dávek jednotným občanským pří-

jmem tento problém odstraňuje, protože nárok na něj není na výši příjmu závislý. Z hlediska sociálního politiky má pak oproti současnému systému zebzpečení skrze systém sociálních dávek minimálně dvě další výhody. Jednou z nich je skutečnost, že je poskytován zásadně individuálně, není tedy vázán na domácnost a její „disponibilitu příjmy“ tak, jako současný systém. To dnes vede k tomu, že jste-li například student vysoké školy nebo máte-li z jakéhokoli důvodu (třeba proto, že se často stěhujete) nahlášené trvalé bydliště u svých rodičů či známých, je váš nárok na sociální pomoc závislý na jejich příjmu, a to navzdory tomu, že s nimi fakticky třeba vůbec nežijete a jejich příjem nemá žádný vliv na vaši finanční situaci. S tím pak souvisí vázanost dávek na trvalé bydliště, která je výrazná zvláště u příspěvku na bydlení. Bydlíte-li jinde než v místě trvalého bydliště, nárok na tuto dávku nezískáte.

Další významnou otázkou je bezpochyby „jak?“. To, co čtenáře asi velmi brzy napadne, je otázka „kde na to vzít?“, která se odvíjí od toho, jak vysoký by občanský příjem vlastně měl být. Pokud by měl podle současných kritérií pokrýt základní životní potřeby, musel by se u dospělých jedinců pohybovat okolo 10 000 Kč / měsíc, u dětí by pak mohl být výrazně nižší (například třetinový). Každý, kdo si toto číslo vynásobí počtem obyvatel, dospěje k astronomickým částkám pohybujícím se okolo 1 bilionu korun. Na první pohled se tedy zdá, že myšlenka občanského příjmu je čirá utopie.

Za prvé je třeba si uvědomit, že takto vysoký občanský příjem by nahrazoval velkou část sociálních dávek, jejichž celkový objem činil v loňském roce téměř půl bilionu korun. Zároveň by spolu s ním mohlo dojít ke zrušení většiny daňových odpočtů a slev, jejichž celkový objem se rovněž blíží této částce. Za třetí je vhodné si uvědomit, že v případě, že stát lidem „rozdá“ peníze, část z nich se mu vrátí skrze vyšší výběr daní. Dostanu-li 10 000 Kč, které jsem předtím neměl a půjdu si za ně do obchodu něco koupit, obratem z nich „zaplatím“ daň z přidané hodnoty, zároveň možná vzroste zisk obchodníka apod. Celý systém oběhu peněz je pochopitelně velmi komplikovaný, jde o to získat pouze základní představu.

Konečně v případě, že úspory na sociálních dávkách a na zrušených slevách na dani spolu s vyšší výběrem daní nebudou stačit, je možné uvažovat o zvýšení tzv. majetkových daní, které jsou v Česku extrémně nízké (mezi 34 nejvyspělejšími zeměmi světa jsou 3. nejnižší).

Možná vás napadá otázka, zda tahle myšlenka funguje někde v praxi. Ano, existuje, i když velmi omezeně. Klasickým příkladem je Aljaška, kde už více než 30 let běží pod názvem Permanent Fund Dividend. Je vyplácena všem obyvatelům a rezidentům jednou za rok a výrazně přispívá k tomu, že v rámci USA jsou příjmové rozdíly na Aljašce jedny z nejnižších. Jako vedlejší produkt reformy tamější sociální politiky pak existuje několik let v Íránu. V rámci pilotního projektu existovala několik let v jedné z provincií v Namibii. V Evropě se k jeho zavedení chystá po letošních parlamentních volbách Finsko a samostatně město Utrecht v Nizozemí, kde by mohlo dojít ke spuštění už během pár měsíců. Nejpозději na jaře 2017 se o zavedení občanského příjmu uskuteční celostátní referendum ve Švýcarsku. V Česku se k možnosti zavedení občanského příjmu explicitně hlásí zejména piráti, do politického programu Strany zelených ho prosazuje levicová platforma této strany Zelená re:vizie a Strana svobodných občanů požaduje zavedení tzv. negativní daně z příjmu, což je koncept velmi podobný občanskému příjmu. Je tedy možné, že v brzké době o této zajímavé myšlence ještě uslyšíme.

Štěpán Mairovský

Dílna

Skupina Trojboj je (ne)volné sociologicko-umělecké sdružení opanující jednu malou kancelář v Brně, jež je společným pojítkem všech členů. Jednotlivá díla byla vytvořena ve chvílích beznaděje a sloužila jako únik před nikdy nekončícím sepisováním výzkumných zpráv. Členové Trojboje si jsou vědomi, že jejich díla se zakládají na ničení fotografií a (ne)kvalitní beletrie, avšak ve svých srdcích se s tím nakonec dokázali smířit, proto se s tím také, prosím, smířte. P.S.: Ano, Trojboj ví, že není první ani originální, ale dělá jim to radost a čistí mysl.

Jsem abstinující kuřák. Protikuřácký zákon považuji ale za diskriminační a pokrytecký. Myslím, že řešení je v možnosti jasně rozdělení nekuřáckých a kuřáckých prostor, protože pokud je kouření škodlivé, je deklarovanou škodlivinou – zdraví ohrožující, tak potom by měl být deklarován a zakázán také alkohol... a znečištěné ovzduší...a výfukové plyny...a chemické sloučeniny v jídle...a další...a další... (Rostík Tvrdík, zpěvák a kytarista kapely Svatopluk)

Moudří lidé mají moudré zákony, jenže moudří lidé se naší politice vyhýbají a štítí se jí. Proto máme to, co máme. Budou i jiné zákony. Když se mi nějaký nelíbí, tak ho porušuji. Jsem nekuřák asi dvacet let a kouření v hospodách mi nevadí. Pokud mi to ovšem nějaký čurák nefouká rovnou do ksichtu.

(Libor Stržínek, zpěvák kapely Stará dobrá ruční práce)

“ Dle § 8 Zákona č. 379/2005 Sb. se zakazuje kouřit: e) ve vnitřních prostorech zdravotnických zařízení všech typů, s výjimkou uzavřených psychiatrických oddělení nebo jiných zařízení pro léčbu závislostí, a to v prostorách, které jsou stavebně oddělené a při pobytu osob s možností větrání do prostor mimo budovu.

Jsem nekuřák, již 6 let „zaplatpánbůh“ – Jedna z mála dobrých věcí, které jsem udělal. Nemám rád jakékoliv zákazy a tento obzvlášť. Je to pokrytecké, stát má z prodeje cigaret velké peníze, takže na jednu stranu cigarety podporuje a na druhou zakazuje kuřákům kouřit. Vadí mi, že si ve své restauraci nemohu rozhodovat o tom, co tam chci nebo nechci sám, a nesnáším, když mi někdo bude diktovat, co mám dělat. Dnes zakazují kouřit, zítra pít alkohol a pozítří zakáží restaurace úplně. Takže ač nekuřák a mám rád nezakouřené prostory, ale zakazovat NE! Je to každého volba, jestli tam chce nebo nechce chodit.

(Marek Sobola, zpěvák Kapely Sobola)

Asi by mi ten zákon nevadil, když vidím, že to funguje v jiných zemích, tím spíš. Jsem občasný kuřák a uvítal bych jednak to, že toho v hospodě vykouřím méně a pak to, že nebudu celý nachichlý od kouře. Rozhodně myslím, že je tenhle zákon smysluplnější, než například přikázat obchodníkům, aby měli zavřené krámy o víkendy...

(Hynek Just, bubeník kapely Sdružení rodičů a přátel ropy)

Snídanička v BIS a vobídek v ÚSTRu

Pravá levičácká mikrohra

osoby:

NADSTRÁŽMISTRYNĚ

František Stárek řečený ČUŇAS

Kancelář v sídle Bezpečnostní informační služby, Praha-Stodůlky, květen 2015, 7.30 středoevropského času.

Zády ke dveřím sedí na pojízdné židli u počítače NADSTRÁŽMISTRYNĚ, uprostřed je stůl se štosy spisů, u stěny kuchyňka s varnou konvicí.

Dveře se otevrou a vchází jimi úředník undergroundu František Stárek řečený ČUŇAS v kovbojském klobouku, džínsovém kompletu, má obuté parádní koně a v náručí drží asi osmdesáticentimetrovou sošku Choda.

ČUŇAS: Dobré ranko, slečno strážmistryně!

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*s pohledem v monitoru*): Dobré ráno, pane Čuňasi! Nadstrážmistryně.

ČUŇAS: Nee... Tak to gratuluju!

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Děkuju.

ČUŇAS (*sedá si ke stolu, ale sošku Choda drží na klíně*): Už mě to nějak zmáhá. Než obejdu celej barák, jestli je čistej vod levicový hrozby, jsem hin.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Já vás obdivuju, už sedm let u nás neděláte, ale čistit chodíte pravidelně.

ČUŇAS: Letí to, ale někdo to dělat musí, kydat to svinstvo. Přece to zase nehodíme bolševikům do klína.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To jo... A co přesně?

ČUŇAS: No tu naši svobodu a demokracii.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Dáte si kafčo?

ČUŇAS: To budete hodná.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Bez kofeinu?

ČUŇAS: Jako vždycky.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Budou vám stačit kroasánky?

ČUŇAS: Jaký máte?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Vanilkový.

ČUŇAS: Bezva. Snídaničku si dám teda tady, ale vobídek už v ústavu.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jdu na to. (*otočí se na židli k Čuňasovi*) Jé, na co máte toho Kozinu?

ČUŇAS: Kozinu?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: No, tu sošku, co držíte.

ČUŇAS: To není Kozina.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Aha.

ČUŇAS: To je Magor.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Aha. To jste za něco dostal?

ČUŇAS: Ne, to jsem nechal udělat, to je teprv zmenšenej model ze sádry.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Pěkný... takže pak to bude někde velký.

ČUŇAS: Jo, u mě v Plzni, jak se jde k centru alternativní kultury a vzdělávání.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A pan Magor byl z Plzně?

ČUŇAS: Ne, ale je tam po něm pojmenovanej most. V Plzni jsem se narodil já, tak jsem to zařídil.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A on po tom mostě rád chodil?

ČUŇAS: Proč?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Že se po něm jmenuje.

ČUŇAS: Né, ale Magor pil příkladně i plzeňský pivo a seděl na Borech.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Tak to by měl radost, že to bude takhle připomenutý.

ČUŇAS: Já si to taky myslím a ke všemu jsem to vymyslel tak, že nebude stát na podstavci, ale jen tak na zemi, jako rovnej mezi rovnejma.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To je pěkný a nebojíte se psů?

ČUŇAS: Kdepak, já jsem ze selskýho...

(*NADSTRÁŽMISTRYNĚ se otočí k Čuňasovi zády a odříkává s očima v sloup na playback jeho promluvu.*)

Než nám všechno sebrali, tátu sebrali taky, bráchu věznilo už gestapo, pak za normalizace znova, o sobě ani nemluví, po nás se prošly dějiny a bolševik nejvíc, a proto jsem teď tady, už je to sice hromada let, ale tohle se nesmí opakovat.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Já myslím, že ho budou očůrávat.

ČUŇAS: Jo takhle, tak tam postavíme ohrádku.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A nebude zas jak ve vězení?

ČUŇAS: Tak ho psi počůraj, no, on měl němý tváře rád. Hlavně kočky.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*vstane a jde ke kuchyňce*): Já v Plzni před pár lety byla a nějak mi přišlo, že tam chcíp' pes.

ČUŇAS: Ale to ještě nebylo hlavním městem evropský kultury, dneska byste to tam nepoznala, jak to žije.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*zapne rychlovarnou konvici*): Pořád nesladíte?

ČUŇAS: Pořád. Já mám teď po sametu sladkej život. (*směje se*)

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Takovej věčnej bojovník a zpravodajec, neříkejte.

ČUŇAS: Bejvávalo zpravodajec, dneska historik. Ale ze cviku nevypadávám, to máte pravdu. Včera sem šel Trojanovou okolo toho krámu, tak jsem vám tam vzal nějaký ty závadný tiskoviny, ať tam tenhle měsíc už nemusíte. (*sáhne do kapsy a hodí na stůl srolované tiskoviny, pak si přendá sošku na druhou ruku a šátrá v druhé kapse*) Tady je paragon.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*dává kávu do šálku*): To jste hodnej, už jsem tam známá jak falešná pětka a ke všemu, když musí bejt paragon na ministerstvo, tak je to s tím utajením těžký.

ČUŇAS: Tenhle je taky na ministerstvo...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To nevdá, ale vás tam aspoň neznaj.

ČUŇAS: Já bych řek', že znaj. Představte si, že tam prodávaj vedle těchhle (*ukáže na stůl*) levičáckejch a anarchistickejch plátků i naše undergroundový věci, to nechápu. Navíc jsem už dost známý z televize, z těch dokumentů o nás na čtét dvojce a těch besed, co objezdím, až hanba.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Vy jste vlastně něco jako VIP.

ČUŇAS: No jo, ale jinak jsem ze selskýho...

(*NADSTRÁŽMISTRYNĚ se otočí k Čuňasovi žádá a odříkává s očima v sloup na playback jeho promluvu, mezitím cvakne konvice a ona žalije kávu.*)

Než nám všechno sebrali, tátu sebrali taky, bráchu věznilo už gestapo, pak za normalizace znova, o sobě ani nemluvim, po nás se prošly dějiny a bolševik nejvíc, a proto jsem teď tady, už je to sice hromada let, ale tohle se nesmí opakovat.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Já třeba vůbec nemám představu, co taková socha stojí.

ČUŇAS: Hromadu peněz.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To jste teda hodnej, že dáte na kamarádovu památku takový peníze.

ČUŇAS: Tak jak říkáte... byl to přítel, ale hlavně, já to neplatím.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Aha, takhle. A kdo vám na to dá?

ČUŇAS: To je různý. Od toho tu máme státní instituce, evropský projekty nebo velký firmy.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To se mi na vás líbí.

ČUŇAS: Co?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*vezme kávu a jde k Čuňasovi*): Jak neodhodíte tu svoji nenucenost, ani když mluvíte o vážnejch nebo pracovních věcech. Tady by všichni řekli *evropské* projekty, nebo hlavní město *evropské* kultury.

ČUŇAS: To víte, léta v undergroundu nezapřete. Já vám něco pošeptám, ale zůstane to jen mezi náma.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*nabíje se k Čuňasovi*): Jsem jedno ucho.

ČUŇAS (*do ucha*): Sereme na systém, ne? (*rozchechtá se*)

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*postaví kávu před Čuňase*): Vy zvíře!

ČUŇAS (*dochechtá se*): Na podzim mě fotili do Hospodářek uprostřed takovejch plamenně oranžovejch křovin. Myslím, že to dopadlo dobře, já vám to přepošlu.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*sedne si zpátky za počítač*): To budu ráda.

(*Chvilí je ticho.*)

ČUŇAS: A co ty kroasánky?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jéžiš, promiňte! Jenom odešlu náký svodky.

ČUŇAS (*mluví k sošce*): Svodky, svodky, svodky... Vidiš Magore, jestli bysme se bejvali v lochu nadáli, že svodky budou na naší straně barikády.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*od počítače*): Heleďte, a nemoh by vám na tu sochu dát plzeňskej pivovar, když pan Magor pil to jejich pivo?

ČUŇAS: Myslíte? Ten by tam ale chtěl nějakou reklamu, to by bylo hnusný, ne...? I když, kdyby to udělali pěkně...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A co kdyby pan Magor měl v ruce tu jejich láhev.

ČUŇAS: To je vynikající nápad! Vás je tu škoda. Nechcete za mnou do ústavu?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*otočí se na židli*): Pane Čuňasi, na to jsem se vás chtěla už dávno zeptat, ale nevím, jestli to není blbý.

ČUŇAS: No na co, nestydte se.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Co vy v tom ústavu vlastně děláte?

ČUŇAS: To ale není vůbec blbá otázka, slečno nadstrážmistryně, příkladně lidi to vůbec nezajímá, a přitom tam děláme hromadu užitečný práce.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To jsem si myslela, ale co přesně?

ČUŇAS: Studujeme totalitní režimy, to je povinnost svobodnejch a demokratickejšch zemí. Shromazďujeme všemožný bezpráví, křivdy a zločiny. Teda dokumenty.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A co s nima potom děláte?

ČUŇAS: Studujeme, aby se lidi poučili.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jo takhle... (*vstane a jde ke kuchyňce*) A jste vy pořád úředník undergroundu, i když jste ten státní úředník?

ČUŇAS: To je čestnej predikát, slečno, ten se neztrácí, ale já si na tyhle věci moc nepotrpím...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jste ze selskýho... (*Čuňasovu promluvu už ani nemá nepředříkává, jen má oči v sloup*)

ČUŇAS: Než nám všechno sebrali, tátu sebrali taky, bráchu věznilo už gestapo, pak za normalizace znova, o sobě ani nemluvim, po nás se prošly dějiny a bolševik nejvíc, a proto jsem teď tady, už je to sice hromada let, ale tohle se nesmí opakovat.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To by se fakt už opakovat nemělo. (*nandá na talířek vanilkové kroasány*)

ČUŇAS (*žalíbně poblíž na kroasány*): Podívejte, jak dneska snídáme. A jak je všechno opravený. Podívejte Plzeň, černý a zároveň rudý město, a dneska... hlavní město evropský kultury, takže mě napadá, že kdybysme tu sochu stihli ještě letos, mohla by nám kromě pivovaru přispět i Evropa.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: A co stát?

ČUŇAS: Já myslím, že dneska je v pohodě, ne?

Můj názor je negativní, je to zákon odfláknutý (problémy které řeší, lze řešit jinak), zavádí nerovnosti mezi lidmi, nesvobodu, je poplatný módě Evropské socialistické unie.

(Milan Erben, zpěvák kapel Slum a Hernabar)

Můj názor na právní úpravu je spíš rezervovaný, a jsem upřímně zvědavý, co přinese za plusy i mínusy. Jsem však trochu zaujatý, neboť jsme vyléčený kuřák, jsem rád, že teď přestala cigarety kouřit i manželka, a tak mi opatření mírně hraje do noty. Avšak se trochu bojím provozu vesnických a čtyřkových hospůdek, ke kterým i smrad z cigár prostě patřil a mě osobně ani nikdy nevdal.

Nekouřím, ale nevdá mi to, pokud se to dělá slušně (jakože se třeba někdo zeptá v místnosti, jestli mi nevdá, že si zapálí, tak mi to nevdá, když se nezeptá, tak mi to většinou vadí).

(Ivan Vaně, saxofonista kapely Návrat druhé hlavy)

“ V budovách státních orgánů, orgánů územních samosprávných celků, zařízení zřízených státem nebo územním samosprávným celkem poskytujících veřejné služby a finančních institucí včetně jejich zařízení společného stravování, jsou osoby pověřené jejich řízením povinny zajistit, aby občané byli v těchto budovách chráněni před škodami působenými kouřením.

Jediný, kdo bude z tohoto zákona profitovat, jsou pinglové a pinglice, protože už nebudou muset pasivně kouřit. Tedy zdravotně profitovat. Zakázat elektronický cigarety je megabékovina. Mých kuřáckých návyků se to téměř nedotkne, protože pokud kouřím, tak jen zakázané substance, a ty stejně většinou pohluji venku. Jinak zákaz hodlám masivně porušovat, a to nadálým používáním elektronické cigarety nebo vaporizéru, každému fízlovi sdělím, že je to inhalátor...:-)

(Roman Cerman – Cipisek, houslista kapel Hynkovy zámky a Tiché lodi)

Jsem proti!

Sám nekouřím, ale hodně mých přátel ano, a tak často prostory, kde se kouří, navštěvuju. Vadí mi smradlavé popelníky, a když mi někdo hulí do ksichtu, ale to se dá řešit bez „Proti-kuřáckého zákona“, se kterým nesouhlasím. Zákaz elektronických cigaret je zcela mimo mé chápání.

(Mira Kubín, písničkář)

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Že by vám na to moh' dát... ČUŇAS: No vidíte, ten by moh' taky. Právní a demokratickej stát je tu přeci i díky Magorovi.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*položí talířek s kroasány před Čuňase*): Pozor na vanilku, mě vždycky vyteče.

ČUŇAS (*žakousne se do kroasánu a nabne se nad spisy*): Spisy, spisy, spisy...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To víte...

ČUŇAS: Co to tu máte? (*žádává se pozorněji na jeden ze spisů, žvýká kroasán a nablesá čte*) ... kterej mi za to, že jsem se ohradil proti jeho šikanování a nezákonnému jednání, přidělil práci, při který jsem musel deset hodin stát na špičkách a řekl mi, že jestli budu chtít na záchod, tak je se mnou konec, po devíti hodinách, když už jsem bolestí chcípal a pochcal jsem se do kalhot, přišel znova, držel mi pod nosem nějaký lejstro... (*znova se žakousne do kroasánu, až z něj vyteče vanilkový krém a skápne na spis*) Ježíšmarja, teď mi na to vyjel ten vanilkovej krém!

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: To nic.

ČUŇAS (*sebere prstem ze spisu vanilkový krém a olízne ho*): Ach jo, já tyhle výpovědi obětí bolševickýho teroru nemůžu už ani číst. Co tady s tím děláte? To patří spíš k nám do ústavu.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Ukažte, to není možný, co by to tu dělalo... (*problíží spis*) Jo, tak to je v pořádku, to je nový.

ČUŇAS: Jak nový?

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Prověřujeme tuhle rodinu, tam jsou evidentní, i když latentní protistátní tendence. Ale ještě jsem to neprocházela.

ČUŇAS: Ukažte, to není možný...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*podá mu spis*): To byla žádost o milost, co jste čet', kterou napsal starší syn... z výkonu trestu, samozřejmě.

ČUŇAS (*kouká do spisu*): To je nějaká blbost.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*vezme mu spis*): Ukažte, já to přečtu. (*čte*)

Pane prezidente,

(a teď nevím jestli ještě Klaus, protože se o politiku teď moc nezajímám) nejsem cikán, nebojte se, já sedím za napadení manažera výroby v Nošovicích, kterej mi za to, že jsem se ohradil proti jeho šikanování a nezákonnému jednání, přidělil práci, při který jsem musel deset hodin stát na špičkách a řekl mi, že jestli budu chtít na záchod, tak je se mnou konec, po devíti hodinách, když už jsem bolestí chcípal a pochcal jsem se do kalhot, přišel znova, držel mi pod nosem nějaký lejstro, že mám nařízenej přesčas a že jestli ho odmítnu, tak mám padáka, prosil jsem ho, ať má slitování, že na mně a můj vejplát visí celá rodina, a on mi řekl, že se může na nákou moji rodinu vysrat. Tak jsem mu dal tečku a druhou rundu vzal o rameno robota.

ČUŇAS: To je přesný, tohle by se v Londýně nemohlo stát, tam jsou k sobě lidi slušní, to je jiná kultura.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*pokračuje*): Prostě mi ruply nervy z toho věčnýho strachu a stresu. A jelikož ten manažer marodil dlouho, i když chodil na tenis, tak mě zašili, takže matce, která neměla práci, poněvadž jí je devětapadesát, i když má maturitu, všechno sebrali exekutoři, brácha pak nastříkal něco na zeď, ani to nebylo nic protistátního, jenže to bylo už podruhé a tak šel sedět taky, takže pak už neměla ani na nájem, kterej brácha platil, protože matka už neměla nárok na podporu a vylili jí z bytu.

ČUŇAS: To je přesný, bolševik úplně odnaučil tyhle lidi se o sebe postarat.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*pokračuje*): Já bych vás o milost nežádal a neobtěžoval, kdyby nešlo o tu nešťastnou matku, která se teď potlouká někde po ulici...

ČUŇAS: Vždyť to říkám, levicovej defetismus, spoléhání na stát...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*pokračuje*): ... hodně si zkusila, s náma, a hlavně když táta utek' za bolševika do Německa a jí vyšetřovala StB. Tak jsem Vás chtěl poprosit, že kdyby to nešlo s tou mojí milostí, tak jestli by nešlo za něco ji zavřít, aby byla v teple a jedla, aspoň přes zimu, aby na tom byla sociálně líp, než s bráchou zase vylezeme a najdeme si práci, jako trestaný asi nějakou blbou, ale najdeme, to Vás chci ujistit.

ČUŇAS: To je přesný, lidi si zvolěj socany a komouše a pak to takhle vypadá...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*pokračuje*): Doufám, že jste, pane prezidente, pan Klaus, matka volila Občanský fórum a pak ODS, dokud jste tam byl, a pak to TOP, ale jenom kvůli panu knížeti.

Děkuju Vám předem za kladný vyřízení.

František Mládek, t. č. ve výkonu trestu v nápravně výchovném zařízení Plzeň – Bory

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Vidíte, to je skoro váš jmenovec.

ČUŇAS (*bladí nervózně a mimoděčně sošku*): To je přesný...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Co myslíte přesně?

ČUŇAS: Tohle nejde, na věci se dívat takhle.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jak?

ČUŇAS: Takhle, tohle... nepoučeně.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Aha...

ČUŇAS: Lidem schází ta odvaha, co jsme měli my.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Určitě. To byla nesrovnatelná hrozba.

ČUŇAS: No právě... A Magor byl chudej jak kostelní myš až do smrti.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Vidíte, a to mi přišlo vždycky divný, třeba ve srovnání s panem Havlem nebo s váma.

ČUŇAS: To víte, každý jsme šli svobodně svojí porevoluční cestou...

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Jo takhle... (*všimne si něčeho ve spisu*) Ještě tu něco je. (*čte*) P. S. Myslím, že by to zajímalo spíš pana prezidenta Havla, jenže ten je po smrti, ale možná to matce pomůže i u Vás, že jako mladá podepsala Chartu. (*hodí spis na stůl před Čuňase*) Tak to je gól, co?

ČUŇAS (*přestane s blážením sošky*): Já už jsem z toho magor.

NADSTRÁŽMISTRYNĚ: Takže tahle socha (*píchne prstem do sádrového modelu Ivana Jirouse*) bude tak trochu i vaše, ne?

(ČUŇAS *upustí sošku na zem a ta se rozbije na několik kusů.*)

NADSTRÁŽMISTRYNĚ (*pozoruje rozbítenou sádra*): Vážně sádra. A z čeho bude ve skutečnosti?

konec

Je možné hru ukončit také tak, že po rozbítní sošky nepromluví Nadstrážmistryně, ale ulomená sádrová hlava Martina Jirouse, a to takto:
Čuňadro, Čuňadro, do roka a do dne žvu tě na Boží Soud!

SdCh, květen 2015
Otištěno s laskavým svolením A2larm.cz

Smutek ne

I když je léto a venku je krásně a člověka to tak táhne ven ještě více než obvykle a on se tak ocitá mimo dosah moderního moru, který se zve média, přesto není v jeho silách této ráně egyptské uniknout úplně a dříve nebo později ho tato náказа dostihne.

Jestliže byl hlavní motiv oné masové nemoci ještě před docela krátkou dobou věčný cikán, byl nyní tento stažen z hlavních stran a vysílacího času a odložen někam po ruce a momentálně jej nahradil uprchlík, běženeček, nebo imigrant, jak si pohrdavě navyklý pojmenovat lidské bytosti rádia, internetové portály, tiskoviny, televize a Miloš Zeman.

Jakoby mávnutím kouzelného proutku se počaly ze všech koutů rojit zprávy, zprávičky, reportáže a články v nichž hlavní roli hraje imigrant, který dle místní legendy přišel s nožem v ruce uřezávat hlavu českému muži a znásilňovat českou ženu, protože je to dle místních neonacistů nadřazený negr, za jehož existenci u nás stojí rejdy USA a EU.

Při pohledu na tyto lidi barvy pleti tradičního rasového nepřítele českého árijce, přitiskly české matky svá dítky pevně k nádrům a celé rodiny se semkly u obrazovek s blikající Novou, aby očekávaly svůj konec. Když tu se snesl z nebes anděl i počal zvěstovat, že on je tím kdo přináší záchranu.

Zde, že pozvedne zbraň a vyrazí na ztec proti uprchlickým hordám jako Jaroslav ze Šternberku, či že povolá na naši posvátnou státní hranici, dočasně bez ostatního drátu, armádu, jejíž je vrchním velitelem, ačkoliv neprodělal ani základní vojenskou službu a kdyby vzal zbraň do ruky, způsobí ve svém okolí těžké ztráty ve vlastních řadách. Neboť „pušku“ neviděl ani z rychlíku.

Ano, po zdánlivých prohrách na veřejném mínění, kdy se prezident republiky v opilosti málem vyvalil u korunovačních klenotů, nebo kdy se ze státoprávního rádia vyvalila stoka vulgarit a naprosto infantilní anglické výslovnosti slova kočička, nyní v hodině dvanácté dorazila úplně zázračně voda rasové nenávisti na Zemanovo mlýnské kolo a pan prezident nezaváhal.

Namísto toho, aby jakožto hlava státu své občany příkladem vedl ke slušnosti, mezilidskému porozumění a vůbec byl tím, kdo svými skutky ukazuje rozdíl mezi špínou a lidským dobrem, počal pan Zeman mlít mouku na ruský komisařek a plesnivý chléb vůbec.

Neboť jakožto osoba, jejíž veřejná existence závisí na míře lidských špatností a zlu se nemohl nevyjádřit z pozice malého českého člověka, který především udával Židy, včera Chartisty a dnes uprchlíky, jehož ztělesněním je a tak hora jménem Zeman neporodila myš, ale krysu.

Je zcela neuvěřitelné, že ona krysa rasové nenávisti, která evidentně běhá panu prezidentovi v hlavě, většinově místní obyvatelstvo nepřivádí ani k pohoršení, ani k otřesení se hnusem, ale naopak jeví se jí jako milé a hezké zvířátko a pan prezident jako někdo, kdo je oné většině velmi blízký.

Jak se říká s proudem plavou jenom mrtvé ryby – v tomto případě ovšem můžeme s klidem říci, že pan prezident nikam neplave, ale klesá na dno žumpy. A obávám se, že značná část naší veřejnosti společně s ním.

Protože chování jak pana prezidenta, tak i velmi většinové části naší společnosti můžeme nazvat nenávistným, aniž by ona nenávist kromě rasových předsudků měla jakoukoliv oporu v realitě.

Konzumace internetových hoaxů a prezidentských hovorů v Blesku či na Nově totiž nikoho z této nenávisti neomlouvá, protože boj dobra se zlem se v člověku odehrává neustále a každý člověk má neustálou možnost volby. Takové, který jej změní k lepšímu.

Každý se totiž rozhoduje jen sám za sebe, zda bude vědomě sloužit zlu totožnému například s agresivním islámem a jeho duše a srdce, země a shnije ještě dříve než jeho tělo, nebo zda bude chtít vidět, slyšet a cítit. A to lidské utrpení především, tak abychom dokázali pomoci. Takové, které je příčinou uprchlíků v Evropě a jinde ve světě.

To, že jsme jedinou zemí na světě, v níž nejvyšší úředník v zemi komunikuje s národem skrze žumpu bulvárního plátku či bulvární a pokleslé televize je pro naši společnost příznačné.

Chce to.

Protože se Zemanem je to totéž jako s Hitlerem.

Ten rovněž neříkal lidu nic jiného, než to, co chtěl slyšet.

Nic víc, nic méně.

Je děsivé pozorovat ono Déjà vu rasové nenávisti maskované za vlastenectví, jež našlo svoji hitlerovskou reinkarnaci v onom zaměstnanci Kremlu na Hradě, jemuž se to právě povedlo.

Jen úlohu Židů nyní zastoupil Uprchlík.

Doufal jsem, že alespoň katolická církev, jejímž posláním je postavit se proti zlu v jakékoliv jeho podobě bude vězněm svého svědomí a vydá svědectví lásky k člověku a vyzve k pomoci lidem utíkajícím před válkou a islamistickým terorem, aniž by je dělilo na křesťany, muslimy, nebo ateisty. Ale mylil jsem se.

Inu, to je lidské.

I když hrozné smutné.

Ale naděje, ta umírá poslední a smutek je snad jediný hřích.

Tedy se ho nebudu nadále dopouštět a budu si přát jen jedno.

Aby pravda a láska, zvítězila nad lží a nenávistí.

K tomu mi dopomáhej Bůh.

Miroslav Václavcek,
Šumperk, srpen 2015

Osobně se mi jako kuřákovi tento princip zalouvá. Hloučky před anglickými bary plní svou seznamovací a socializační funkci dokonale. Nechuť neustále odcházet od stolu znamená méně vykouřených cigaret během večírku.

Je tu otázka osobní svobody – hostinský si přeci může rozhodnout, co se bude dít v jeho podniku. Už teď je ale regulován stovkami nařízení, tak přibude další. Na oplátku za své daně dostává služby (silnice k jeho hospodě; pouliční osvětlení, když se hosté vrací domů; možnost zavolat na policii proti vymahačům výpalného apod.).

Nic není tak horké. Ve venkovských hospodách se bude kouřit dál, ve městech vzniknou dýmkové kluby a pro nekuřáky se otevře širší paleta podniků, kam si můžou zajít.

(Rudolf Musil, manažer kapely Budoár staré dámy, festival Eurion)

“Prostory vyhrazené pro kuřáky musí jejich provozovatel označit zjevně viditelným nápisem “Prostor vyhrazený pro kouření” nebo jiným obdobným způsobem.

Jsem nekuřák už skoro 20 let. Nemám s protikuřáckým zákonem žádný problém. Nejsem militantní nekuřák, ale pokud si mám vybrat, jestli obědovat/popíjet/hrát v kuřáckém nebo nekuřáckém prostředí, zvolím si vždy nekuřácké.

(Pavel Malý, bubeník kapely Postižená oblast)

Dobroser šíří dobro. Sedí v nekuřácké hospodě a pindá cosi o škodlivosti kouření v místech, kam nikdy nepáchne a kde má za normálních okolností o kouření či nekouření rozhodovat hostinský nebo majitel. Zákaz plodí další zákaz, jenže to dobroser netuší, naopak ví, že hlasitá hudba škodí. Tak co zakázat kromě kouření i tu škodlivou kulturu jako celek?

(Vít Raška, kytarista kapel Metalurg, Kapela Sobola II. aj.)

Nekouřím, ale to plošný zakazování je pičovina – ať si každé rozhodne, jestli jeho podnik bude kuřácký nebo nekuřácký, podle toho se ti lidi zařídí a buď chodit budou nebo nebudou. Nehledě na to, že pro vesnický hospody, co balancují na hraně, to bude likvidační, sebrat kouření štamgastům...

(Pavel Babinec, kytarista kapely Saville Row)

Anketní otázky e-korespondencí.

Zuřezávané citace jsou pasáže

ze současné verze zákona č. 379/2005

Sb. o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů

Povídka: Blázinec (část 2)

Blanka Šimoníčková (1963), zvaná Matka rodu. Rodačka z Litomyšle, vystudovaná veterinářka, dnes keramička na volné noze. V polovině osmdesátých let spoluzakladatelka divíí kapely tO, po revoluci zakladatelka a umělecká vedoucí kapely Čočka. Žije v Křepicích, kde každoročně pořádá bigbítové veselice.

NAŠE MALÁ SOUKROMÁ ZOO

Myslela jsem si, že máme malý útulný domeček s malou dílničkou a stodolou, tak akorát na bigbít. Takový hezky zabydlený, plný matrací pro hosty, křesel na posedávání a hudebních nástrojů. Prd. Máme odporně velikej barák, narvané neskutečným množstvím dreků. Království za garsonku.

Začalo to docela nenápadně. Pár červených pupínků tuhle, pár onde. Dráček říkal „je jaro, to je normální“. V létě prohlásil „je léto, je toho všude plno“ a v září už pouze „máme teplej podzim...“. Zprvu jsme to odhadli na mravence. Občas nás v ložnici navštíví a spásají zbytky po našich lukulských postelových žravicích. Postříkali jsme Biolitem lezoucí hmyz. Večerní svědění neustávalo. Neochotně jsem to odhadla na svrab a navštívila našeho venkovského lékaře. Ten si mne ani neprohlédl, neb naivně důvěřoval mému většinou dobrému úsudku, a vyslal mě na kožní. Po několika hodinách mě baba milostivě přijala. Pro jistotu jsem uvedla kanárský pobyt a podivné příznaky. Na několikametrovou vzdálenost odhadla, že to svrab asi nebude, ale Infectoscab předepsala. Podivila se, že chci mastičku i pro přítele, zakroutila hlavou, když se dozvěděla, že spíme v jedné posteli, ale nedala. I položila jsem drzou otázku: „Co by to podle vás tedy ještě mohlo být?“. Nezávisti se usklíbla a poznamenala: „To máte z těch Kanárů, ze sluníčka“. A bylo. Pracně jsme se s Drakem podělili o miniaturní tubu, pečlivě namazali a čekali. Začala jsem náruživě prát, uklízet, větrat, vysávat, vyvážet a dokonce i žehlit. Tuto činnost k smrti nenávidím, a proto běžně nečiním. Doma bylo perfektně uklizeno, ale problém přetrvával. Pak jsem ji uviděla. Malou odpornou bestii. Odskočila

z polštáře. Polila mě hrůza. Blechy. Varovala jsem návštěvy, ale nikdo mi nevěřil. Pak si jednu odvezl Bárt a dvě Irena. Jali jsme se divoce postříkovat. Bohužel kvalitní poctivou chemii, která ničí i vývojová stádia, Unie zakázala. Termín bigbítu (to se u nás schází okolo stovky lidí) se neúprosně blížil. Od téměř neúspěšných prostředků pro lidi, přes částečně vychytané jedy pro psy, jsme konečně dospěli k cenově dostupnému postříku pro zahrádkáře. Vše bylo dokonale pokryto šedavým povlakem, nikde se nehnul ani vlasek, a veselice proběhla v pořádku. Nikdo si nic neodvezl. Tedy doufám.

Pár dní jsem si užívala klidu v pivním oparu při dopíjení sudů. Pak se na mém ubohém těle objevily další pupínky. Nehojily se. Zpozorovala jsem malé bílé nudličky. Byly všude. Hýbaly se. Vyměnili jsme postel. Další úporné gruntování. Z vymydlených spár v prkené podlaze vypochoďovali červotoči v trojstupech. Další postřík. Návštěva televize. Natáčení do dokumentu Fenomén Underground. Děkuju ti, Čuňasi – prý měli málo ženských...Jana (režisérka) usedla do křesla – dle Draka zcela bezpečného – a začala se ošivát. Bystřý kameraman pochopil nebezpečí a navrhnul natáčení venku. Prý kvůli světlu. Fajn chlap. Oba byli skvělí, snad to bude ke koukání, ale trochu se bojím. Tou dobou jsem spala asi čtyři hodiny denně a mírně mi hrabalo. Tož, alespoň i přes svůj nižší věk mezi androšový veterány zapadnu.

První odborná deratizace. Objednaní pánové přijeli, cvailem proběhli a postříkali celý dům, zkasírovali nás a zmizeli. Slibované výsledky vyhodnocení nasbíraných zvířátek nikdy nedorazily. Další

výměna postele. Občas spíme na karimatkách, ale i ty ožily. Končíme na zemi, na bublinkové fólii. Práce a neustálé pařby. Naším kamarádem je úplně fuk, co doma chováme, a chodí nás utěšovat s lahvi nebo lákají do putyky. Příprava Naramu do tisku. Nejlepší zábava, když nevíte co dřív, nevidíte na oči a myšlení je zakalené. Krákor. Můj nejoblíbenější festival, tady jenom vařím guláš pro všechny, pečů bramboráky, prodávám keramiku, hraju a pařím. Tento jsem strávila posetá dobanci, nevyspalá a pološílená hrůzou, kdy na někoho něco vyskočí z našeho auta nebo stánku. Nevyskočilo. Vylíhlo se to přímo před mýma očima na předních sedadlech Granady, pokrytých černými igelitovými pytlí. Bylo to rezavé, v takových placičkách a byly toho stovky. Nebudu napínat – byli to moli, ale na to se přišlo až na podzim. Apaticky jsem nacpala pytle do koše na odpadky – fuj Blanko, vše zastříkala psím sprayem na blechy a zavelela odjezd. Naštěstí už byla neděle. Asi po šesti hodinách se podařilo sbalit stánek a odvléci Dráčka z rozjetého mejdanu. Byla jsem zoufalá a neschopná rozumného uvažování. Na akci mě opět cosi brutálně pokousalo a rány byly plné divných bílých hověnek. Začala jsem věřit na blechu písečnou a objednala se na kožní do Bohunic.

Ano. Tady se narodil ten skvostný nápad. Cesta do pekel. Lékařka mě zběžně ohledala a poslala domů. „Pár vyhojených ran a pár štípanců, vy naděláte.“ Upozornila jsem, že se v noci dusím, otékají mi lymfatické žlázy a mám horečku. Ty pupínky sice po týdnu mizí, ale objevují se další a další. Jak jsem později zjistila, byl to celkem slušný popis příznaků bilharziózy, ale ta tady nikoho nezajímá. Tvrdší jsem odmítala odejít a žádala zhlédnutí vyšší šarží. Vzdala to a svolala lékařské konsilium. No, zní to opravdu majestátně, ale akce proběhla asi takto. Po dvou hodinách čekání mne uvedli do zasedáčky. V řadách sedělo asi 15 doktorů. Cívěli na mne z pětimetrové vzdálenosti a naslouchali zkrácené verzi příběhu. Vzorně jsem znovu odrecitovala všechny příznaky, ukázala na dálku rány a čekala, až vyřknou ortel. Nic. Dlouhé ticho. Pak padla první otázka: „Máte doma vysavač?“. Popsala jsem, co vše a jak často dělám. Jediný soucitný a chápající pohled. Následovalo opět ticho, které po chvíli přerušila další záludná odborná otázka. „Víte co je Biolit?“. A dost. Pěkně jsem jim povyprávěla o jedech, které pokrývají náš dům, o deratizérech. Pokývali moudře hlavami a rozešli se do svých ordinací. Lékařka mne odvedla nahoru, předepsala sírovou mast a poslala na psychiatrii. Jo, není nad odborníky. Usoudila jsem, že nějaké prášky na uklidnění by se hodily. Možná v tom byla i zvědavost. Kdoví. Domů se mi moc nechtělo... tady bylo všechno takové čisté. Holé zdi. Holé podlahy. Krizové centrum vypadalo přívětivě. Sestra byla příjemná, vyslechla mne, politovala. Místní chovanci se usmívali. Během dlouhého čekání na doktoru se mi cosi vylíhlo z kabelky. Asi 50 drobečků defilovalo před mýma nevěřícíma očima a odkráčelo bůhví kam. V podstatě mě to uklidnilo. Nejsem blázen. Vidím to. Psychiatrička se soustředila především na pití. Kolik piju, jak a proč. Přiznaná tři piva na týden ji neuklidnila. Ba naopak. Kdyby bylo po jejím, polovina národa je na odvykačce. Ale divnozvěť mi věřila, ubytování a odpočinek nabídl. Cvokem mne neshledala. Hrdě jsem odmítla a přijala pouze prášky na spaní a uklidnění. Při odchodu jsem taktně upozornila na čerstvě vylíhnuté potvůrky v čekárně. Odkráčela jsem vstříc dalším zážitkům, na infekční. Dvě nešťastnice za mými zády pečlivě drhly vše, nač jsem usedla či stoupla.

Na infekčním byla fronta. Dlouhá. Posvačila jsem dobrotu z psychiatrie a hned čas běžel veseleji. Mohlo se kouřit venku, byla tu spousta cizinců oplývající zřejmě exotickými chorobami a mně to bylo fuk. Panovala družná atmosféra. Dokonce jsem sestře překládala z a do angličtiny, což byla při mé znalosti jazyka vyložená drzost. Lékařka byla velice milá a příjemná. Odebrala vše, co se dalo, dokonce

mě i poslala na rentgen plic. Odjela jsem domů s celkem dobrým pocitem, že víc už udělat nemůžu a netrpělivě čekala na výsledky. Druhý den mi oznámila, že jsem v perfektním pořádku. Krev dobrá, játra dobrá, jen na plicích lehká konturka. „Trochu kouříte, že?“ Pcha. Trochu. Po čtyřiceti letech vyhulování celkem zajímavý výsledek. S úsměvem a doporučením, abych parazity prověřila v přírodovědeckém ústavu, mne odeslala domů.

Inu, namazala jsem se sírovou masťou a čekala na zázrak. Uklízet už nebylo téměř co, nábytek bydlél venku a šatstvo v pytlích. Tak jsem zobala prášky, mazala se sírovkou a těšila na víkend ke Skalákovi. Tentokrát se nejelo Granadou – je přece také nemocná, ale Bártovou dodávkou bez platné zelené karty a s rozbitou převodovkou. Bylo to krásné. Slunce svítlo, všude zeleno, chytili nás a stálo to jen stovku a mně bylo všechno jedno. Výlet. Pokřtili jsme knihu, odehráli s SPB podivuhodný koncert, zaprodávali si, popařili. Ráno se mejdan rozjížděl nanovo a Bárt zavelel odjezd, že má chmury. Škoda.

Návrat z přírody mě zdecimoval. Všechno tu bylo jakési vymydlené, nebezpečné koberce, nebezpečná postel. Depka. Nazítří jsme pro jistotu vyrazili na jedno srovnávací. A pak to přišlo. Dušení, mžitky před očima, šílené svědění. Byla jsem na pokraji sil. Je zbytečné hrát si na hrdinu. Je třeba vyklidit pole. Zavolala jsem na krizové oddělení – jediné, kde mě ještě nedávno byli ochotni přijmout. Řekli, ať dojedu. Nastalo velké loučení. Dráček moc nechápal situaci, ale slíbil, že vymaluje a udělá to doma hezké a já slíbila, že si trochu dáchnu a za 14 dní jsem doma. Jak naivní. František nakopl oře a jelo se. V Bohunicích mne nakonec nepřijali. Asi se báli zvířátek. Ale poslali mě do Černovic. I s doporučením. Zde se mě ujali s otevřenou náručí. Slova „tady se vyspíte, tady si odpočinete“ zněla tak lákavě, tak božsky. Uvěřila jsem. Spokojeně jsem upadla do pogumované nemocniční postele a usnula jak dudek. Byla jsem šťastná.

Blanka Šimoníčková

Kóany spravodlivých

1. Všetko má svoj čas, alebo aj čas má svoje všetko...
2. Nenarodil som sa preto, aby som bol tebou...
3. Vždy som myslel len na jedno, ale nebolo mi to jedno...
4. Na to, aby si uveril, stačí málo, na to aby si bol, nestačí nič..
5. Verím, teda som...
6. Všetky ženy ho milujú za to, že nie je on sám nikto iný ako on sám..
7. Od kedy mi došlo, že kto som už som sa o to prestal starať..
8. Mám vždy nejaký pocit, nejaké niečo, ktoré tu vytvára onen pocit prázdnoty, alebo „sily“. Nieкто rozumie, za konaním silu, a nieкто, v konaní vidí len prázdno.
9. Po čom som túžil, toho sa mi dostalo. Čo ma dostalo, po tom som túžil. Túžba človeka dostane vždy, ale nikdy nie toho istého.
10. Som, lebo ty chceš, aby som bol. Keby si nebola, nebol by som sám.
11. Mojm menom bude história trpieť ako nočnou morou. Človek je posledný z posledných a je mu dané, aby bol mnou.
12. Predstavujem si, že nič medzi nami neostane, ale nie, že by medzi nami nič nebolo. Ľudia si klamú, ale bez vedomia. Vedomie je vedľajšia vec. Celkom mimo, kde ani neviem, mám „vedomie“. Tu len klamem.
13. Mojm osudom by mohlo byť ,aby bolo niečo, čo neviem, že by bolo ...
14. Kým som prišiel na to ako, kto, kde, načo, prečo, začo, a o čom...sa moje pochybnosti stali tak veľkými, ako hviezdy na nebesách. S každej tváre, v krokoch medzi ľuďmi som myslel, že vypadnem, ale ich bolesť mi nedala dýchať, ani myslieť..
15. S každého ducha, ktorého telo mi padlo na mieru, išiel strach...
16. Aby som sa narodil do tohto sveta, som neušiel hanbe, poníženiu, krivde, smiechu a výsmechu, bolesti, týraniu, pokusom o sebevraždu, hnevu, núdzu, pachuti v ústach po každom ľudskom styku, po každej pretváрке, ktorú som musel vytrpieť na svojej koži a odnieť na sebe. Je isté, že do hrobu si toho vezmem viac než dosť...
17. Ja ťa nepoznávam, ja sa nepoznávam, ja neviem, kde je svet, ktorý som dostal do vienka, ale tu nie je okrem iného nič, čo by som musel zniesť ako ten otrok orientálny, ktorému hovorili...jeho menom.
18. Moja bolesť je nesmrteľná, ale keď ju prímem, o nič neprídem, než o rozum. To by ešte nič nebolo, to sedí.
19. Tu od teba myslieť až na večnosť. Si moja jediná socha pravdy, ktorá ma nezabije, keď padne moje meno.
20. Čo ma nezabije, budeš ty, a čo ma posilní, to ostane medzi nami..
21. Všetkého druhu tyrania je toho svedkom ten, ktorý sa narodil do boja, aký si hovorí život. Neviem, kto mu tak hovorí, ale preto, že žije tak trvá, že trvá, tak žije. Existencia, ktorá je mimo. Stratená existencia je „mimo“. Na existencii je zaujímavé, že je „mimo-volná“, že ide o akt vôle nikto pritom nevyklučuje.

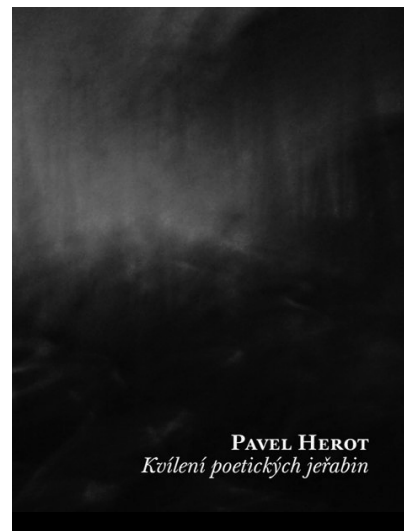
Kristián Čura

Dřevěná cikáda

PAVEL HEROT

Kvílení poetických jeřabin

Ears&Wind Records, 2015, kniha

PAVEL HEROT
Kvílení poetických jeřabin

Pavel Herot narozen r. 1965 v Třebíči. Pracoval jako prodavač, skladník, dělník–technik u přenosových vozů Československé televize. V současnosti je zdravotním pečovatelem u nemocné matky.

První básně napsal v patnácti letech. Za komunistické normalizace publikoval v samizdatech. První sbírka „Evangelium zázraku“ vyšla v roce 1993 v nakladatelství Cassandra. Následovala „Hlavy v podzemí“ roku 2005. Vyšla také e-mailová korespondence s M. Šandou – „Co v čítankách nenajdete“. Publikoval v legendární, elektronické, umělecké společnosti „VArt se sídlem v Přísku“ větší či menší básnické soubory, mimo jiné sbírku „Majestát truc“.

V České republice je kritikou zařazený mezi prokleté básníky současnosti. V současnosti připravuje knížku vzpomínek z jeho bouřlivého života. Dále se věnuje výtvarné, fotografické tvorbě. Vymyslel vlastní fototechniku, kterou nazval tremor photo. Je členem undergroundového seskupení Hever and Vazelina.

Pavlovi vychází na značce Ears&Wind Records sbírka poesie Kvílení poetických jeřabin. Kniha je ilustrována autorovými fotografiemi, tzv. Tremor photo. Sedmdesát stran v lehké lepené vazbě v kapesním formátu 12,5×15,5cm.

Tyto a další tituly
lze objednat v internetovém obchodě
drevenacikada.cz

Doporučujeme:

KONCERT V METRU

Metro Music Bar, Brno
8. září 2015
Hrozně, Ylo, Sblížen

HRADČOVICKÝ UNDERGROUND

Vinný sklep, Hradčovice
10. říjen 2015
Zapalmne, Hameln, Metalurg,
Budoár staré dámy, Hickory Jack

POTULNÝ DĚLNÍK

RC Brooklyn, Brno
30. – 31. října 2015
Ťovazj & spol., Pavel Herot, František
Vrba & Jiří Trnka, Velká svačina, Lam-
ram jam, Tomáš Lotocki, Vítek Eliáš,
Petr Čermáček, Sbor březanských
kastrátů, Viktor Žižkov, Sblížen a
další...

KŘEST LABELU PSYCHEDELIC UMAMI

Fléda, Brno
14. listopadu 2015
Superego Kid, At Bona Fide,
PureCityzen, Mancuso, Kidney Trauma,
Manon Meurt, Core Belief a překvapení...

LES

listopad 2015
XIII. narozeniny EARS&WIND RECORDS
Veřejné nahrávání desky podzemního
spiknutí **Spytihněv** a další majstrštyky
na grilu.

HOMÉRS MEMORIAL V.

RC Brooklyn, Brno
15. – 16. ledna 2016
Vzpomínka na brněnského básníka
Pavla Homéra Abrože, neodmyslitel-
né součásti neviditelného kulturního
Brna, brněnského undergroundu.

NAROZENINY NĚKOHO

RC Brooklyn, Brno
4. - 5. března 2016
Sibérija, Ylo, Metalurg, Čočka, Hrozně,
NicMoc Kvintet, Hynkovy zámky, Mira
Kubín, Tiché lodi a další...

Program festivalu NAPŘÍČ 28.–30. 8. 2015

Pátek 28. srpna od 17.00

velká scéna:

SBLÍŽEN
DEEP-KOŠ
JEZEREL
5 KILO UBRUSU
PO PRACOVNÍ DOBĚ
TRAFO
MECLOPIN BAND

malá scéna:

MIKY MARUSJAK
& POETIC BAND
PETR PALARCÍK
& JAN DADÁK
ZAPALMNE
VOJTĚCH LANDA
PAVEL J. HEJÁTKO
ANITA & RADAR
MARIE ČMELÍKOVÁ
VÍTEK SKŘÍTEK ELIÁŠ
RADEK DYMA

Sobota 29. srpna od 11.00

velká scéna:

JOSEF KLÍČ
KOLBEN A KAVLÍK
HICKORY JACK
VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ
BUDOÁR STARÉ DÁMY
TUMPACH KVOČ
NADÍVANÝ SKŘIVÁNEK
HERNABAR
OLD MINKA BAND
HOKR
POSTIŽENÁ OBLAST
3+

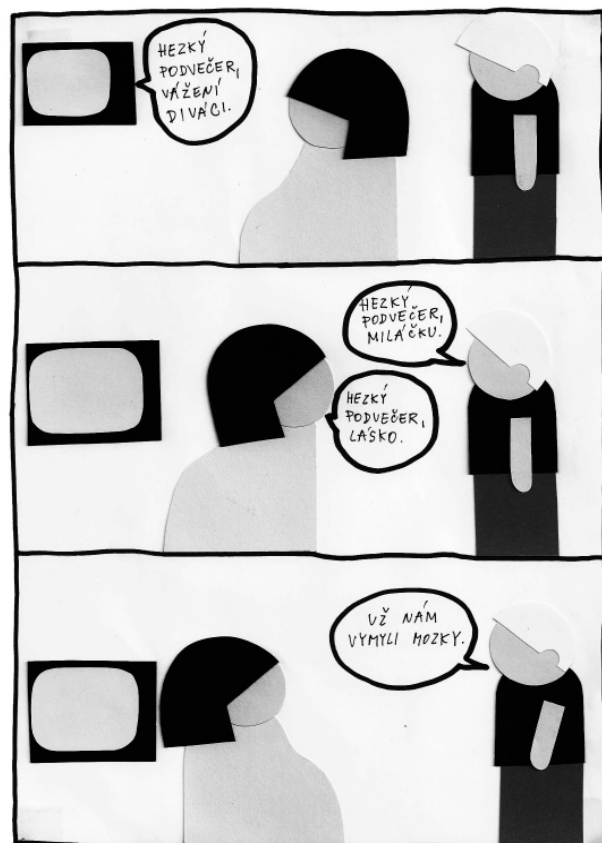
malá scéna:

KALAN
VLADIMÍR SMUTNÝ
LUKÁŠ TREJBAL
HONZA VÝŠKA
MIREK SALÁM
JILEMNICKÝ
PEPÍČEK ČEČIL
TOMÁŠ LOTOCKI
PAVEL HEROT
PETRA MILLER
TICHÉ LODI
MIRA KUBÍN
JAN LAMRAM

info o akcích: spodniproudy.cz

Oheň na střeše

Podle serveru Aktualne.cz šéf islámského státu abú Bakr Bagdádí znásilnil američanku Kaylu Muellerovou a další tři ženy ••• Sen RM I.: Bylo léto, vedro jak prase. Miš do-
jela autem na parkoviště k Olympii, kde měla mít koncert. Jenže se jí zasekly dveře, nemohla vystoupit a slunce páli-
lo jak đas. Po dvou týdnech enormně vysokých teplot mohli
lidé vidět performanci v přímém přenosu. Aby se zaplatily
náklady na likvidaci auta, Miší přátelé vydali CD s názvem
Zabůchnutý a na obalu bylo vidět, jak je Miš přísátá rty na
zadním skle auta ••• Britské listy přinesly tiskovou zprá-
vu: Právníci o uprchlících v Bělé–Jezové: Jsou zadržováni
zbytečně ••• Letošní teplotní rekordy poráží i extrémní
vedra v roce 1921 ••• Sen RM II.: Miš si našla nového
manažera a ten jí slíbil turné v KLDR. Ale roky se táhly,
turné v nedohlednu, a proto se Miš rozhodla přetextovat
jednu ze svých skladeb. Od té doby jsou v reprácích ve
Vaňkovce slyšet tato slova: „Proč se ten Kim-Čong-Il ne-
ozval...“ ••• Kyjovská kapela Narajama kolaboruje s OSA
••• Ve Městě snů zanikl Úřad pro změnu osobnosti,
v nejbližší době má vzniknout Úřad pro následky změny
osobnosti a Úřad pro vypořádání se změnou osobnosti
••• Světová média hojně komentovala švédské vystoupe-
ní 51-letého rockera: Lenny Kravitz ukázal publiku penis,
když mu během koncertu ve Stockholmu povolil šev ko-
žených kalhot ••• V Rusku začíná likvidace západních
potravin. První na řadu přijdou dánská rajčata nebo tuny
evropských sýrů – informovaly Hospodářské noviny •••
Hospoda Radka Dymy v Brně byla otevřena po tři týdny,
poté ji Radek za pomoci kladiva, majzlíku a přátel rozbil.
Událost komentovala Radkova ex: „není to krása, když
můj bývalý a můj současný milenec společně demolují bar,
který můj bývalý před třemi týdny postavil?“ ••• Kuřecí
steak obsahuje 52 % masa.

Knížku komiksů Venduly Chalánkové distribuuje: drevnacicada.cz

Předplatné

Změnili jsme takt periodicity z šesti na pět čísel ročně a navýšili počet stran
z šestnácti na dvacet. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč.
Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Info a archiv: spodniproudy.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • číslo připravili:
Fido, Honza Bartoň, Státý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Blanka Šimoníčková, Kristián Čura, Štěpán Mairovský, Melda a Kristýna Michalcová